

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ САМОТНИКЪТ

Част 5 от „Макензи-Блекторн“

Превод от английски: Ирина Иванова, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Удивителна жена, но на неподходящо място, в неподходящо време, помисли Невада Блекторн. И е тръгнала право към мен.

Невада следеше с изумление как тя приближава. Мнозина хвърляха крадешком поглед към сериозните ѝ светлозелени очи и сочни устни, след което бързо продължаваха започнатия разговор. Тази жена беше особена. Бе се втренчила в него и не отместваше очите си.

С изящество, което явно не осъзнаваше, Идън Самърс си проправяше път през тълпата, изпълнила бара.

Вървеше направо към самотния тъмнокос широкоплещест мъж. На разстояние една ръка пространството около него бе празно.

Дори да не ѝ бяха казали да попита брадатия, Идън щеше да тръгне към него. В усамотението му имаше нещо, което я привличаше и съвсем не я безпокоеше. Бе привикнала да работи със самотни диви животни.

— Привет! Аз съм Идън Самърс — усмихна му се тя, щом стигна до него. Липсата на отговор не я накара да се отдръпне. Би се почувствала по-добре, ако можеше да зърне цвета на очите му, но те бяха прикрити под ръба на черния стетсън. — Мъжът от бензиностанцията каза, че магазинът е затворен, но можете да отворите, за да си напазарувам.

Гласът на Идън бе топъл като усмивката ѝ, малко дрезгав, сякаш не бе разговаряла от часове. Невада се питаше, дали звучи по същия начин рано сутрин и дали целувката ѝ е сладка като усмивката ѝ.

Направи опит да отпъди надигащото се желание, ала женствеността на Идън бе твърде силна. От много време не бе реагирал така спонтанно на женски сексапил, но ето че сега бе изпълнен с копнеж, първичен като дишането.

— Човекът, когото търсите, е Бил. — Гласът на Невада прозвуча грубо. — Онзи брадатия.

— О! Съжалявам. Сбъркала съм брадата. — Лешниковите очи на Идън се преместиха към косматото лице на продавача. — Този ли е

Бил?

Невада кимна.

— Благодаря. — Тя се усмихна и се обърна назад.

Невада отново поклати глава, но не продума. Нито се усмихна. Блестящите му зелени очи се отместиха от изящното тяло на новодошлата към лицата на мъжете, насядали в единствения бар на Уест Форк. Всеки от тях бе оценил жената още в мига, в който бе влязла. В погледите им се четеше нещо повече от обикновено любопитство. Идън нямаше как да знае, но в бара присъстваха само две жени, които учтиво можеха да бъдат определени като „работещи момичета“. Съботата в Уест Форк бе за тях най-натовареното време. Те с точността на часовник влизаха и излизаха от бара и прилежащия към него мотел всеки петнайсет минути.

Щом Идън обърна гръб на Невада, мъжете разбраха, че нямат уговорена среща. И никой друг мъж не я очакваше. Беше сама.

Внезапно мъжете станаха агресивни. В град с една бензиностанция, един смесен магазин, едно кафене, един мотел и един бар, наричани „Окей Корал“, чужденци не се мяркаха често. А непознатата и очарователна млада жена с грациозна походка и прекрасна усмивка бе нещо невиждано. Пък и с нея нямаше придружител, който да обезкуражи пламналите сексуални интереси на мъжете в бара.

Обикновено липсата на придружител не бе проблем за никоя жена, дори и в най-дивите части на Фор Корнърс, югозападно Колорадо. Но този ден не беше обикновен. Провеждаше се осмото годишно състезание на Уест Форк по укротяване на гърмящи змии и това събитие бе привлякло всички мъже на двеста километра околоръст. Змиите още спяха зимния си сън, факт, на който разчитаха състезателите. Затова тази събота на месец март в бара се наливаха с бира поне четирийсет здравеняци, които се надлъгваха, шегуваха се, обсъждаха достъпността на местните дами и се присмиваха на всеки, който не можеше да гаврътне една след друга поне четири бири.

Невада отпиваше от втората си бира и обмисляше кое ще е по-малко скучно — да помогне на механика да поправи резервоара на камиона или да остане и претъркания бар и да проследи развитието на неизбежната свада сред отегчените млади мъже. Тъкмо бе решил да помогне на механика, когато вниманието му бе привлечено от сиянието на дългите златисти коси и пъргавата походка на непознатата.

Така реагираха и всички мъже в „Корал“, заключили, че прекрасната непозната бе дошла в Уест Форк заради славата или лошото име, с което се ползваше барът — а именно съботните лудории.

Невада знаеше, че другите мъже грешаха. Причината не бе само в облеклото ѝ — джинси, високи ботуши и дълго до бедрата яке. Имаше нещо в поведението ѝ, което подсказваше, че бе различна. Прекрасната усмивка, с която го поздрави, подсказваше, че не е участничка в сексуалното наддаване. Жените, които се предлагаха, не бяха спонтанни, нито безгрижни, когато атакуваха мъжете.

За съжаление, съботата бе отредена за секс и Идън, която очевидно не участваше в сексуалните подвизи, бе попаднала там.

На неподходящо място, в неподходящо време. Удивителна жена!

И колкото по-дълго стоеше, толкова повече растеше желанието на мъжете да привлекат на всяка цена вниманието ѝ.

С нарастващо раздразнение Невада слушаше как съседите му обсъждат цената на Идън като обект на сексуалните си желания. С крайчеца на окоето си наблюдаваше как продавачът, под претекст, че не чува, се бе привел плътно над момичето. Невада, който бе на два метра разстояние, чуваше прекрасно думите на Идън. Гласът ѝ напомняше топлината на лятото. Чувствеността в този глас разпали огън в сърцето на Невада.

— Мъжът от бензиностанцията каза, че сте затворили, но бихте отворили заради мен. Искам да купя някои неща. — Идън се правеше, че не чува подсвиркванията и непристойните предложения, които подвикваха мъжете. — Няма друг магазин оттук до щатската хижа. Шофирах цял ден, а утре се очаква буря по високите части на планините. Смятам да се измъкна, преди да е навалял сняг. Освен това искам да наема стая в мотела за една нощ.

— Няма проблеми. — Били се приведе и измъкна един ключ изпод тезгяха. — Какво друго ви е нужно?

— Хей, Бил! — провикна се някой, преди Идън да отговори. — Разбери какво ѝ трябва на малката и аз ще ѝ го осигуря.

Невада не се обърна, позна гласа на младия каубой Джонс. Висок, добре сложен и почти толкова хубав, колкото се мислеше, той си бе спечелил репутацията на женкар, пияница и побойник. Братът на Невада Тенеси го бе уволнил от ранчото „Рокинг Ем“. Оттогава Джонс

прекарваше повече време в кръчмата, отколкото със стадата. Животновъдите около него бяха същите, твърде възрастни, за да се държат като момчета и прекалено недисциплинирани, за да приличат на мъже.

Идън пъкна ключа в джоба си. Държеше се така, сякаш освен нея и бармана нямаше друго.

— Трябват ми основни неща — захар, сол, кафе, брашно...

Около нея мъжете подвикваха грубо, дори вулгарно, но тя сякаш не чуваше.

— Хей, бибче, погледни ме! — провикна се Джоунс. — Парче като теб ми причинява болка. Показваш се наляво-надясно из целия град, а след това се държиш като глухоняма, когато един мъж ти казва какво и как го иска.

Невада стисна здраво с две ръце бутилката бира, движение импулсивно, както и възбудата, която го обзе при появата на Идън.

Идън свали ципа на якето си и извади от вътрешния му джоб портмонето си. Надяваше се, че никой не забелязва, потрепването на ръцете ѝ. Бе работила с толкова диви животни, че не ѝ бе нужно да има шесто чувство, за да усети, че е в опасност. Беше в опасност. Подмятанията скоро можеха да се изродят в нещо ужасно. Мъжете в бара бяха пияни, а тя беше чужденка на тяхна територия и нямаше кой знае какви средства за защита.

В друг случай Идън не би се притеснявала да остане насаме с младежа, който я закачаше. За съжаление той изразяваше самохвалството си с цветисти изрази пред тълпата и за да не се изложи, трябваше да я победи. Стара, стара история за надмощието между животните!

А мъжът наистина бе животно.

Идън измъкна от портмонето списък с нужните ѝ провизии, а в това време Джоунс на висок глас описваше как би изглеждала без дрехи.

Невада се обърна и загледа Джоунс и четиримата, които му пригласяха. Никой друг не забеляза свирепия му израз. Мъжете, изгарящи от желание, се бяха втренчили в Идън.

Невада разбра, че младата жена съзнаваше нарастващата опасност. Под спокойното ѝ изражение прозираше първична,

животинска тревога, която нарастваше с присъединяването на всеки глас към цинизмите на Джоунс.

С въздишка на облекчение Идън подаде на бармана списъка.

— Ето какво ми е нужно — каза тя. Огледа се набързо и така пролича притеснението ѝ от държането на мъжете.

С очевидно нежелание Бил отмести поглед от якето и прочете списъка.

— Да, имам всичко това. Магазинът е в съседната стая. Ще я отключа, а щом свършите, ме повикайте и ще включа касовия апарат.

— Благодаря ви. — Идън вдигна ципа на якето си. — Много сте любезен.

Бил се престори на смутен.

С притворени клепачи Невада проследи как Идън върви след бармана. Бил отключи вратата на магазина и сякаш усетил погледа на Невада, побърза да се върне на бара. Вратата остана отворена. От мястото си Невада можеше да вижда едновременно и Идън, и Джоунс.

В магазинчето бе много по-горещо, отколкото в бара. Идън се поколеба, но свали якето си и набързо намери нужните ѝ продукти. Приблужи до вратата. Женственият ѝ силует се открояваше — същинско предизвикателство за мъжката половина на цивилизацията.

Всички замълчаха.

— Готова съм, Били.

Джоунс протегна ръка и спря Бил.

— Аз ще се погрижа за дамата.

Взе полупразната бутилка бира и я понесе към магазина. Четиримата му приятели го последваха. Мнозина от мъжете неспокойно се заозъртаха, но никой не се осмели да спре Джоунс. Той и сам бе опасен, но начело на цяла група представляваше заплаха, пред която никой не желаше да се изправи.

Освен Невада.

С нарочно забавени движения той стана от стола и застана на пътя на Джоунс.

— Махни се! — процеди пияният.

Невада не продума.

С отработено движение Джоунс удари бутилката в ръба на бара. Тя се счупи и една трета от нея остана в ръката му.

Невада не помръдна. Гледаше Джоунс и четиримата му приятели с острия взор на пума.

В ледената тишина въздишката на Идън прозвуча като стенание. От вратата, на която се бе облегла, забеляза, че непознатият бе останал съвсем сам. Бил побърза да се скрие зад бара като с поведението си даваше да се разбере, че не желае да участва в битки. Останалите посетители очевидно бяха на същото мнение, защото се оттеглиха и освободиха пространството около мъжете.

Невада се бе изправил, готов да се нахвърли върху целия свят, като с поглед се увери, че има достатъчно място. Бавно се раздвижи. Това бе познат психологически трик, вероятно използван от поколения на семейство Блекторн, бойци от векове. Техният рефлекс неведнъж ги бе спасявал.

Идън мерна как се напрегна тялото му. Пумата се готвеше за скок.

— Не! — изкрещя тя. В гласа ѝ прозираше страх, че Невада се излага на опасност. — Недей! Те са петима, а ти дори не си въоръжен.

Вероятно Джоунс разчиташе на този факт и се придвижи напред и скъси разстоянието между себе си и Невада.

Невада също се премести напред.

Протегна ръце и сграбчи Джоунс, завъртя го и го хвърли към плота на бара с такава сила, че бутилките издрънчаха. Огледа се и се захвана със следващите. Само след миг още двама от привържениците на Джоунс бяха на колене. Друг падна назад. Четвъртият понесе към изхода единия от приятелите си.

Идън неведнъж бе наблюдавала как дивата котка дебне жертвата си, но координацията и прецизността на атаката на Невада я зашеметиха. Беше стремителен! Човек не би могъл да разчлени движенията му. Виждаше се само резултатът. Трима паднали и двама, понесени в бяг.

Пребледнял, Невада оглеждаше смълчаните клиенти в бара. Фокусира Джоунс. Сетне се стрелна към него с намерението да му даде добър урок как човек може да бъде щастлив, ако оцелее, макар че в момента младият мъж не се интересуваше от бъдещето на каубоя. И по-добри бяха умирали, а светът продължаваше да се върти.

Протегна ръце към Джоунс, но бе спрял от две силни ръце, обвили китките му. Той лесно би могъл да се освободи, но

комбинацията от нежност и твърдост го обезоръжаваше. Идън ухаеше на слънце и дъхът ѝ го омайваше с топлината си.

— Недей! — меко му каза тя и за пръв видя очите му. Бездънните светлозелени очи на пумата. Тя приближи дланта му до лицето си и с устни докосна дланта му. — Моля те! Той не заслужава да хабиш силите си.

Невада потрепери и отпусна мускули. Тя прошепна думи на благодарност и отдръпна ръка.

С рязко движение Невада се наведе и вдигна Джоунс, който застана онемял в ръцете на противника си.

— Свободен си — спокойно изрече той. — Разбра ли?

Джоунс се опита да отговори, но не успя и само кимна. Невада го пусна. Каубоят се облегна на плота на бара за миг, а после, залитайки, тръгна към вратата. Дори не погледна двамината паднали, които го бяха последвали в битката.

— Вземи ги със себе си — процеди Невада. Говореше тихо, но всички в бара го чуха.

Джоунс се наведе, със здравата си ръка им помогна да се изправят и ги поведе към изхода.

— Направи ѝ сметката — отсечено се обърна Невада към бармана.

— Веднага, Невада.

Шумът от стъпките му бе единственият звук. Невада бавно изгледа мъжете един след друг. Приблужи Идън и сложи ръка на рамото ѝ.

— Господа — заговори той, — представям ви Идън Самърс. Отсега нататък ще се отнасяте с нея така, както се държите с Карла, Даяна, Марая и всяка друга от „Рокинг Ем“.

Повече не продума. Не беше нужно.

— Вземи си покупките — потупа той Идън по гърба.

Момичето плати, а Невада, пъхнал ръце в джобовете на якето си, се бе навел към бармана и изчакваше да върне рестото.

Останалите посетители отново подхванаха разговорите си, чиято главна тема бе току-що приключилият бой. Или Невада. Брат му, Тенеси Блекторн бе прочут побойник, но никой не бе опитвал силата на Невада. До тази вечер.

Бяха разбрали, че мълчаливецът Невада бе силен и ловък не само когато гонеше някоя пума, а той бе най-прочутият ловец на хищниците от семейство котки в цели пет щата.

Щом Идън се приготви, Невада пое покупките ѝ. Мартенският вятър брулеше улиците. Беше студено. Нямаше сняг, земята бе още скована, затаила дъх преди атаката на пролетните ветрове.

На фона на тъмното небе се извисяваше снагата на планински масив. Около върховете се събираха облаци. Идън се огледа и разбра, че ще има снежна буря. Чудеше се дали да рискува и да поеме пътя между Уест Форк и хижата, която щеше да бъде неин дом до юни.

— В мотела е безопасно. — Невада бе проследил погледа ѝ. — Никой няма да ви безпокои.

Дълбокият му глас я заинтригува. Странно, бе озадачена от толкова много неща у този мъж, когото виждаше за първи път в живота си.

— Благодаря. Ако знаех какво представлява Уест Форк, щях да напазарувам в Кортес.

— Тук повечето време е спокойно — вдигна рамене Невада. — Просто не случихте момента. Само след два часа всички щяха да са пияни.

— Съмнявам се, че вие можете да се напиете. — Тя праметна на гръб сака с провизиите и отключи вратата на пикапа си. — Дисциплиниран сте.

Невада стрелна Идън, но преди да продума, видя, че в камиона се движи огромна тъмна сянка.

— Господи! Това вълк ли е?

— Почти — засмя се Идън. — Мелез между вълк и хъски.

Тя отвори вратата.

— Привет, Бейби! Ще се посвиеш ли малко?

Черната опашка радостно се вееше. Дочу се ръмжене, което прозвуча застрашително, щом Невада приближи кабината.

— Всичко е наред! Невада е приятел!

Ръмженето спря. Чифт жълти очи се втренчиха в Невада. Животното прие непознатия и се излегна на пода.

— Бебе ли? — изви вежди Невада. — Това животно тежи поне петдесет килограма.

— Шейсет, но расте дребничък. Намерих го в един капан, ако беше останал там, едва ли щеше да оцелее.

— И ти го осинови?

Идън кимна и се намести на шофьорското място като остави пакета с продуктите до себе си.

— Да не би да селекционираш диви животни?

— Не — отвърна Идън. — Аз съм биолог, специалист по диви животни, но не се занимавам с отглеждането и опитомяването им. Щом открия ранено животно, го лекувам и го пускам. Ако го задържа, с нищо не бих могла да компенсирам загубената му свобода.

Невада ѝ подаде останалите пакети. Идън забеляза, че е наранил ръката си.

— Ранен си!

Невада се вгледа в зеленикавите ѝ очи, които светеха като златни в приглушената светлина на отиващия си ден. Тя взе ръката му в своите. Допирът му напомни за топлината на лятото, мекотата на пролетното слънце. Искаше да се отпусне, да докосне устните ѝ. Но след това щеше да се върне студът и болката щеше да бъде непоносима.

— Добре съм. — Той дръпна ръката си.

Идън отново хвана дланта му. Болка и желание разтърсиха тялото му.

— Невада? Така се казваш, нали?

Той кимна, като се опита да не забелязва топлия ѝ дъх.

— Ръката ти кърви. Ела с мен в мотела и ще я превържа.

— Не.

Резкият му отговор я изненада. Очите му бяха студени като зимната луна.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб. Държа се като джентълмен.

— Да ме заведеш в стаята си? — с иронична усмивка попита Невада.

— Знаеш, че нямам това предвид.

— Да, но аз си го мисля.

Невада освободи ръката си и плъзна палец по извивката на устните ѝ.

— Стой далеч от мен, Идън. Аз съм боец, а не рицар и те желяех повече от всички останали в бара.

Той се обърна и остави Идън безмълвна в ледената нощ, загледана след него с изумление и интерес.

ВТОРА ГЛАВА

Едър и тежък, конят порода Апалуза и със странното име Таргет надигна глава и изсумтя.

— По-спокойно, дебелоглавецо — спокойно изрече Невада и без да се обръща назад, добави: — Добро утро, Тен, някакви новини от Марая и Кеш?

Тенеси Блекторн бе свикнал с неприятната способност на брат си, не само да усеща чуждото присъствие с гърба си, но и да разпознава новодошлият. Таеше надежда, че след двете години, прекарани в „Рокинг Ем“, Невада ще забрави навиците си от годините, в Афганистан. Но уви! Бе запазил същата острота на сетивата и готовността си мигновено да напада — качества, които бе добил по време на престоя си в далечната страна, където бе обучавал бойци с въоръжение от каменната епоха да се защитават от танкове. Оттогава Невада бе дисциплиниран, концентриран и напълно лишен от емоции. С времето момчетата от „Рокинг Ем“ бяха престанали да се обзалагат дали някога ще видят искрена усмивка върху лицето на Невада Блекторн.

— Кеш се обади вчера — каза Тен. — Лекарят на Марая твърди, че всичко е наред. Очевидно се е разминала с грипа, който върлува там.

— Добре.

— Като стана дума за здравето, ти уверен ли си, че не си болен? Вчера имаше температура и треска.

— Доволен съм, че Марая е здрава. — Невада се залови с оседлаването на Таргет. — Прекрасно е, че тя и Кеш създават деца. Нямам търпение да чуя сърдития плач на поредното бебе, което плаче за следващото хранене. Детето на Карла е страхотно — Невада намести седлото с внимателни движения и се метна върху него толкова бързо, че конят не успя да се реагира и да се възпротиви. — Както и твоята Каролайн. Госпожицата има прекрасни дробове. С Лоугън са си лика-прилика.

Тен се усмихна. Явно, брат му нямаше желание да говори за грипа, нужната му почивка и студа в планината.

— Радвам се, че харесваш бебетата. Марая ще ни дари две през май или юни.

— Близнаци? — Невада изгледа брат си.

— Да. Кеш бе така възбуден, че едва говореше. С Марая се надявали, но не споделили с нас, докато не получили потвърждение.

— Кажи ѝ да внимава. Обикновено близнаците се раждат дребни, а дребните бебета създават грижи.

— Кажи ѝ го сам. Ще бъде тук утре сутринта.

— Няма да мога. За няколко дни отивам на лов. — Невада кимна към билото на планината. — Надявам се, че в каньона Уайлдфайър е навалял сняг. Може би това ще е последният сняг, удобен за лов тази зима.

И може би, когато подгоня някоя пума, вместо да се боря с мечтите си, ще мога да видя и нещо друго, освен онези лешникови очи и топли устни, които потрепват и при най-лекото докосване на мъжка ръка.

Задната врата на ранчото се хлопна, сякаш някой бе излязъл от трапезарията. Таргет диво изцвили. Това изтръгна рязко Невада от мислите му и той отново насочи вниманието си към коня.

— Сега разбирам, защо Люк кастрира онзи жребец — промърмори Тен. — Таргет има повече ум в опашката, отколкото между ушите си.

— Ако обърнеш внимание, той все още е най-добрият кон в „Рокинг Ем“ — привично движение на опитен ездач, Невада взе юздите в ръка, сложи крак в стремето и с лекота се метна на седлото. — Особено, когато снегът е току-що навалял. Таргет е достатъчно тежък и не се пързая.

— Няма ли да е по-просто, ако простреляш някоя пума с приспивателно, после да ѝ сложиш електронен нашийник и да я проследиш от въздуха?

— По-просто? Вероятно. И дяволски по-скъпо. И дяволски по-скучно за животното. И за мен.

— Така казва и Люк — разсмя се Тенеси. — Няма да споря.

Той се обърна и тръгна към къщата, но внезапно спря.

— Сещаш ли се за онази хижа, точно под Уайлдфайър каньон?

— Дето е в края на изоставения дърварски път?

— Да. Вчера се обадиха от управата на щата да ни уведомят, че някакъв специалист по животните от семейството на дивите котки ще установи там базовия си лагер за месец или два. Така че, ако забележиш следи от нечие присъствие, не се тревожи. С Люк се съгласихме да му осигурим свободен достъп до земите на „Рокинг Ем“, стига да ни предоставят копие от доклада за пумите кугуар.

При думата хижа Невада застина. Спомни си разговора от преди три дни.

Няма друг магазин оттук до щатската хижа.

— Казаха ли ти името на експерта? — попита Невада.

— Не. Защо?

Невада не отговори, унесен в спомена си за топлия глас на Идън, невероятно силните ѝ ръце и липсата на страх в очите ѝ, когато прочете желание за насилие в неговите.

Да не би да колекционираш и опитомяваш диви животни?

Не, аз съм биолог, специалист по диви животни.

Гласът на Идън, уханието ѝ, опияняващата топлина, която излъчваше... Спомените бяха карали Невада да крачи часове наред с надеждата да ги прогони. Сигурно властваха и в сънищата му, но преди години той бе сключил договор със себе си. Никога не помнеше сънища.

— В събота в Уест Форк имаше една млада жена — с безразличие изрече той. — Спомена, че била експерт по диви животни.

— Миналата събота?

Макар че Невада не бе казал и дума, слуховете за боя в кръчмата бяха обиколили щата. Той кимна.

— Жена значи?

Невада кимна отново.

— Хубава ли е? — Красивото лице на Тен остана безизразно.

— Защо? Да не ти е омръзнала Даяна?

Идеята бе толкова невероятна, че Тен се разсмя на глас. След това остана сериозен като брат си.

— Следващия път, когато се захванеш с петима наведнъж, ще приема като лична услуга позволение ти да те защитавам откъм гърба. Люк направи същото предложение. Както и Кеш.

Невада изви устни.

— И Кеш казваш. Това значи ли, че ми е простил, че забелязах, бременността на Марая преди него?

— Когато мъжът е неуверен, той е склонен да се държи като сляп.

— Той е склонен да се държи като упорит кон.

— Ще дойде и твоят ред.

— Твоят със сигурност ще е преди това — възрази Невада, спомняйки си продължилото с месеци напрежение, преди брат му да признае, че окончателно се е обвързал с Даяна. — Мога да ти кажа, Тенеси, че ще бъде скоро, много скоро.

— Вярно е. Можеш да се обзаложиш, че ще стане, още щом Юта се върне от болницата. Дано се е наситил на боя в джунглата.

— Е, поне няма защо да се притесняваш, че ще загуби ума си по някоя жена. Не и след Сибил. — Невада се приведе над седлото и издърпа края на въжето, с което бе вързан конят за оградата. — Жалко, че Сибил не е мъж, ако беше, щях да я убия.

Преди Тен да проговори, Невада пришпори Таргет и придърпа повода на кротката кобила, на чийто гръб бе натоварен останалия му багаж.

— Размърдай се, момко. Път ни чака.

Макар че конят бе млад и пъргав, Невада стигна каньона едва следобед. Освен в най-люта зима, снегът не се задържаше по земята, гонен от дивите ветрове. Хълмовете бяха покрити с иглолистни дървета. Огънят, дал името на каньона, бе горял преди осемдесет години и бе оставил след себе си само голи като скелети стъбла от някога прекрасната гора. Някои от изгорелите дървета още се мяркаха сред новите зелени клони, които сребрееха на слънчева и лунна светлина.

Непостоянното мартенско време бе разтопило снега. Показваше се тъмната пръст сред останалата тук-там снежна покривка под най-гъстата гора. Зимата губеше силата си. От дърветата падаха капки от разтопен сняг, които през този студен ден щяха да се превърнат отново в ледени топчета.

Вече три дни се усещаше приближаването на бурята и сега тя се разразяваше със силата и мощта си. Докато Таргет вървеше по зигзагообразната пътека в северната част на Уайлдфайър каньон, Невада можеше да подуши виелицата във вятъра, усещаше я в

ледените му пръсти, те докосваха брадата му. От студа очите му сълзяха. Дори скалите — свидетели на безброй зимни бури — се бяха смълчали. Ледена тишина бе надвиснала над каньона, където бе толкова високо, че не растеше трева и се виждаха единствено ъгловати камъни.

На върха Невада спря, за да позволи на Таргет да си отдъхне. Между пристъпите на вятъра настъпваше тишина и се разнасяше тропотът на подковани копита. Таргет нервно размърда уши в опита си да долови всеки звук. Гривата му настръхна.

— Спокойно, момче. — Невада говореше спокойно, но затегна юздата. С дясната си ръка потърси пушката, поставена в калъфа на седлото. Жестът му бе автоматичен, несъзнателен, повтарян години наред. Хладният приклад се озова в ръката му и той го избута отново на мястото му.

Таргет сумтеше и нервничеше. Невада погледна втория кон. Дейзи не обръщаше внимание на нервността на Таргет.

— Успокой се, дебелоглавецо — спокойно промълви Невада. — Ако наоколо, освен вятър и причудливи сенки имаше нещо друго, Дейзи щеше да разбере. Има нюха на куче.

Таргет успокоено задъвка юздата, а вятърът отново протегна ледените си пръсти. Невада нахлупи още по-ниско шапката си и поведе коня към отсрещния хълм. По първите стотина метра се забелязваха следи от стъпки, вероятно оставени от пуми и индианци. Напоследък животновъдите от „Рокинг Ем“ пускаха и добитъка по тези места.

Таргет бе в центъра на каменна тераса, когато над него като светкавица прелетя грачейки черен гарван. Таргет се хвърли след собствената си сянка.

Невада нямаше време за размисъл. Задейства рефлексът му. Измъкна пушката и простреля виновника за уплахата на коня, като същевременно отскочи от седлото на Таргет, който загубил равновесие, се търкулна надолу по склона, повличайки куп камъни след себе си. Невада също падна и се затъркаля, без да намери опора, за която да се хване.

В края на склона се спря пред огромна скала. Щом се изтъркаляха и последните падащи камъни, Таргет се изправи, отърси

се и се огледа. Не откри опасност и спокойно тръгна да търси нещо за ядене. След няколко минути по по-безопасна пътека слезе и Дейзи.

Небето притъмня и се забули от вихрения танц на безброй снежни парцали. Конете обърнаха опашки към вятъра.

Невада остана да лежи, стиснал пушка в ръката.

Воят на Бейби накара Идън да подскочи от уплаха. Бе пуснала вълчето да тича целия ден. Изчакваше да отmine бурята, за да го впрегне в работа. Възнамеряваше двамата да побродят и тя да си отбележи пътеките на дивите котки, които щяха ясно да се очертават в прясната снежна покривка и щом снегът се разтопеше, тя можеше да разчита на носа на Бейби да проследи животните дори през скалите.

С чаша димящо кафе в ръка Идън приближи вратата на хижата, отвори я и се заслуша. Снегът падаше и заглушаваше звуковете и видимостта до триста метра.

Бейби нададе вой, зовейки своя баща-вълк. Идън се замисли. Не беше това звукът, който я притесняваше.

— Чувам те, Бейби. Върни се при мен.

От снежната пелена се появи черният силует на вълк-куче. Той безшумно прекоси поляната, поколеба се минута-две пред вратата на бараката и влезе.

Вместо да поздрави Идън и да се отправи към задната част, той деликатно близна ръката ѝ и я загледа с жълтите си очи. Идън се озадачи. Бейби наистина искаше да привлече вниманието ѝ. Това правеше само в един случай, когато наоколо имаше мъже.

— Някой идва, така ли?

След събитията в Уест Форк Идън бе доволна от присъствието на четириногия си приятел.

— Влизай вътре. Не се безпокой, направила съм цяла кана кафе. Ще посрещнем гостите както подобава. Хайде, Бейби.

Идън се опита да измъкне ръката си, но Бейби не я пусна.

Любопитство надделя над уплахата на младата жена. Завладяха я спомените за студени зелени очи, гъста черна коса и брада, мъжествено лице, което би могло да се приеме като красиво.

Стой далеч от мен, Идън... Желая те повече от всички мъже в бара...

Не за пръв път се сецаше за тъмнокосия непознат, който ѝ се бе притекъл на помощ. Ликът му се смесваше със снежната пелена.

Кой си ти, Невада? Къде си? Твоето присъствие ли възбужда вълчето ми?

В мига, когато надеждата се породила у нея, тя побърза да я отблъсне. След като си бе тръгнал, Невада не се бе обърнал да я погледне нито веднъж. Не бе оставил съобщение на следния ден. Дори не знаеше фамилията му.

Идън се вгледа в очите на Бейби. Така ѝ се искаше да могат да си приказват. Само веднъж досега Бейби се бе държал така настоятелно, в Аляска, когато на опасно разстояние от тях се бе приближила огромна мечка.

— Сигурен ли си, че има нещо тревожно, Бейби? Докторът по биология Мортимър Мартин лично ме увери, че по тези части мечки не са останали. Нали затова оставих пушката си при татко.

Бейби изръмжа тихо, но отново тревожно подръпна ръката ѝ. След това я пусна, отдалечи се на двајсетина метра и я изгледа през рамо.

— Сигурен ли си? В сравнение с Юкон тук има малко сняг, а и аз не изгарям от желание да се катеря по бялата покривка, която не става за снегоходки, нито за писалки, което означава, че...

Бейби изскимтя, молейки по единствения възможен за него начин. След това отново изръмжа, а косите на Идън настръхнаха. Дори и в присъствието на мечката, Бейби не се бе държал така тревожно.

— Стой, Бейби.

Идън се върна в бараката, убедена, че вълчето ще я чака, напълни една манерка с горещо кафе и угаси огъня. Метна на гръб раницата, която държеше винаги готова и обу снегоходките си. Погледна часовника си, като се чудеше колко ли време ще се бави. При нужда можеше да изкара няколко дни на открито.

— Добре, Бейби. Да вървим.

Вълкът не се поколеба нито миг. Тръгна направо през поляната и я поведе към боровата гора. Идън го следваше като се стремеше да върви ритмично, за да не се изпоти. Потта бе най-големият враг на планинарите, защото, когато спират, тя се превръща в ледена коричка, която изсмуква топлината на кожата.

Бейби внимаваше да не я губи от поглед. Не душеше никаква определена следа, защото не вървеше с нос до земята. Идън проумя, че той се връща по собствените си дири.

Бе вървяла след Бейби десетина минути, когато откри първите следи. Върху снега се виждаха отпечатъците на копитата на два коня, единият от които бе влачил въже или повод. Бяха се движили на югоизток, но Бейби не обърна внимание на следите. Идън се спря. Струваше й се, че забелязва в далечината силуета на кон.

— Бейби!

Вълкът спря, излая и отново затича.

След миг колебание Идън го последва. Тя имаше пълно доверие на инстинктите на полуопитомения си вълк. Щом Бейби не се вълнуваше от коня, значи имаше нещо по-важно, което бе приковало вниманието му.

Без да се обръща повече, Бейби се връщаше по стъпките си. Идън забеляза свлечените камъни. Бе повече от ясно, че поне един кон се бе препънал и се бе въртял надолу по склона. Следи от копита личаха по склона, но от животното нямаше и следа.

Бейби приседна до една скала на около десетина метра от Идън.

— Бейби? Какво...

Дъхът й секна щом различи нещо голямо и продълговато да лежи до огромната с размери на лека кола канара.

Човек.

Мъж.

Снегът бе започнал да покрива тялото му със сняг. Човекът не помръдваше. Стори й се познат.

— Невада! — възкликна тя, различила чертите му.

Никакъв отговор.

ТРЕТА ГЛАВА

Идън се спусна през храстите към Невада. Свали ръкавиците и премери пулса му, загледана в ужасното свлачище от върха на канарата. В дясната си ръка Невада още здраво държеше пушката. Китката на лявата му ръка бе студена, но не измръзнала. По време на падането е бил в съзнание, заключи тя, защото с оръжието бе стреляно.

— Невада? — Тя приближи до тялото му и свали раницата си. — Невада, чуваш ли ме?

Тялото му потръпна. Отвори очите си на пума, уловена в капан и опасна. Пръстите му се свиха по-силно около пушката, но Идън не забеляза това, защото в този момент го завиваше с якето си през кръста.

— Боли ли те някъде? — попита го тя.

Невада проумя коя е тя и изражението му се промени. Лицето му се озари и се изпълни с живот. Разтърси глава.

— Щом можеш да направиш това, значи не си си счупил врата.

Успокоението на Идън прозвуча и в гласа ѝ. Бе израснала в Аляска и бе научила основите на първата помощ при навяхване, изкълчване или замръзване, но гръбначните контузии бяха извън възможностите ѝ.

А мисълта, че Невада е ранен, я тревожеше.

Тя захвърли снегоходките встрани и се плъзна върху тялото му, за да намести шапката си върху главата му. Лицето ѝ бе само на сантиметри от неговото и косите ѝ го докосваха.

— Така. Сега ще бъдеш на топло.

— Идън? Какво, за бога, правиш тук?

— Питай Бейби. Той ме измъкна от топлата хижа и ме накара да се разхождам по снега.

Нежно Идън отново положи главата на Невада на земята, покри камънаците под нея с един от ръкавите на якето си и се вгледа отблизо в зелените му очи. Зениците му не бяха променили размерите си и той

се взираше настоятелно в нея. Каквото и да бе станало с него по време на падането, мъжествеността му бе останала недокосната.

— Слава богу — нечуто прошепна Идън, но той разбра мисълта, защото въздишката, отронила се от устните ѝ, бе тежка, сякаш току-що бе свалила цяла планина от плещите си.

— Сигурно Бейби те е открил по-рано, разбрал е, че нещо не е наред и дойде да ме извика. — Идън продължаваше да подпъхва якето си под широкия гръден кош на Невада.

Невада премигна и отстрани снежинките, полепнали по миглите му.

— Да го вземат дяволите! Помислих го за вълк и от изненадата се търкулнах надолу по склона.

— Добре. Къде си ранен?

— Никъде.

— Тогава защо лежиш тук? — Идън не прикри скептицизма си.

— Левият ми крак е притиснат от скалата. Щом разбрах, че не мога да се измъкна сам, започнах да стрелям по три пъти на равни интервали с пушката.

Идън кимна. Позната ѝ беше сигнализацията за опасност.

— Навярно Бейби е чул изстрелите или е подушил присъствието ти. — Тя измъкна манерката с кафето, което още бе топло. Подаде я на Невада.

— Вземи! Това ще те стопли. Изпий колкото можеш, а в това време аз ще прегледам крака ти.

— О! Ухае като истинско кафе — промълви той.

— Гарантирам, че е достатъчно силно, за да поникнат косми по петите ти. — Идън отново сложи ръкавиците си.

Невада изви устни от задоволство, надигна манерката и отпи. Горещата течност се разля в тялото му като балсам, който стопляше всичко, до което се докосваше. С нежелание той спря.

— Искаш ли и ти?

— На мен ми е достатъчно топло — отвърна Идън. — Пий колкото искаш.

— Това значи всичко.

— Добре.

Идън се зае да разчиства по-малките камъни, освобождавайки достъпа си до затрупания глезен. Стараеше се да не се заглежда в

чистите и мощни линии на тялото му. Уви, бе невъзможно. Невада бе прекрасен мъжки екземпляр и предизвикваше сетивата ѝ по начин, който я разсейваше.

Невада облиза последната капка кафе от мустаците си и загледа как Идън се занимава с крака му. Движенията ѝ бяха сигурни. Очевидно, не за първи път се сблъскваше с ранен.

Харесваше му. Опияняваше се от надигащите се под дебелия пуловер гърди, от силните ѝ крака, обути в скиорски клин. Но упоението от тялото ѝ предизвикваше нежелана реакция в неговото, затова той се втренчи в лицето ѝ като си припомняше мекотата на кожата, променящия се цвят на лешниковите очи, предизвикателната сладост на устните ѝ.

Идън вдигна очи, обезпокоена от настоящия поглед на Невада. Той побърза да извърне очи.

— Виждат ли се конете наоколо?

— Само следи от копитата им. Голям и малък кон. И двата са били със зимни подкови. Движели са се на юг и на изток пред вятъра.

Камъните се раздвижиха под ръцете на Идън.

— Струва ми се, че видях единия на около пет минути път оттук, под едно голямо дърво, но не съм сигурна. По-малкият е влачел въже след себе си. Никой не накуцва, макар че единият е паднал заедно с теб по склона. И да е имало кръв, не е било много, така че се успокой. Конете ти са в много по-добро състояние от теб.

— Голям кон. Малък кон. Зимни подкови. Въжета. — Невада не отделяше очи от изящия профил на Идън. — Къде си се научила да преследваш?

— В Аляска.

— Конете?! — скептично изви вежди Невада.

— Диви котки. — Идън се опитваше да отмести камък, който бе малко по-малък от пони. — В университета изучавах дивите котки, а в Колорадо дойдох заради пумите кугуар. След котките най-много се интересувам от обздравяване и обучение на коне.

Погледът на Невада се промени. Тя възнамеряваше да живее в отдалечените райони около Уайлдфайър каньон, да преследва кугуарите, които се бяха върнали по земите на „Рокинг Ем“.

— По дяволите! — изруга под нос Идън, напъна с рамо по-малкия от двата камъка, които бяха затиснали крака на Невада. —

Можеш ли да измъкнеш крака си от ботуша?

— Да. Почини си, преди да си се изпотила.

Тя се поколеба, след това кимна. Невада имаше право. Приседна на земята и си пое дълбоко дъх. Налагаше си да запази спокойствие и да не издава тревогата си. Левият му крак бе здравата затиснат под камък, който беше прекалено голям, за да може тя да го помести. До него пък беше парчето канара, отчупило се при падането по склона. То се свличаше надолу при всеки неин опит да го отмести.

— Как е главата ти?

Очите на Идън шареха с надеждата да открие нещо, което би могла да използва вместо лост и да повдигне по-малкия от камъните.

— Ще оживея.

— Световъртеж? Двоен образ? Гади ли ти се?

— Не. Имам твърда глава.

Тя още търсеше лост и се усмихна, без да го поглежда.

— Няма да те докосвам там. А как е кракът ти?

— Студът е прекрасна упойка.

— Превъзходна. Когато дойдох, ти беше в безсъзнание.

— Трябваше да се събудя след десет минути и да дам отново три изстрела.

Убедеността на Невада я накара да се извърне към него.

— Хипотермията... — подхвана тя.

— Все още не е проблем — с безразличие я прекъсна той. — Измръзвал съм и друг път и то при по-лоши условия и все още съм жив.

Идън свали ръкавицата си и се зае да премери пулса му. Бе силен и ритмичен. Студът не бе забавил още темпото на жизнените му процеси. А изпитото кафе щеше да помогне за известно време да поддържа топлина в слабините му.

— Добре — несъзнателно Идън галеше китката и дланта на лявата му ръка и се наслаждаваше на топлината им. Подобно на Бейби и Невада излъчваше първична жизненост. — Къде си се научил да заспиваш и да се събуждаш, когато си пожелаеш?

— В Афганистан. — Отговорът бе рязък и не предразполагаше към повече въпроси.

— И там има високи планини и много мини — съдържано отбеляза Идън и се загледа в един паднал клон, който би могла да

използва за лост. — Геолог ли си?

— Не.

Въпреки предупреждението в гласа му, Идън се канеше да продължи с въпросите, но почувства необичайна влага върху пръстите си. От ръкава му се процеждаше кръв. При падането се бе разтворила току-що зараснала рана. Идън с гняв се сети за счупената бирена бутилка и обзета от състрадание, прошепна името му.

— Остави ме да се погрижа за теб — каза тихо.

— Не е нужно жена да се грижи за мен. Никога не съм го приемал, няма да го направя и сега.

Този път заплахата в гласа му бе недвусмислена.

— Така ли? — уж безгрижно попита Идън. — В такъв случай се надявам, че си се настанил добре. Доста време ще мине, преди мъж да намине из тези части на планината.

Невада леко изви устни, но замълча. След миг каза спокойно:

— Ти си изключението, което доказва правилото.

— О! Дяволски съм доволна, че ми го обясни. Вече се тревожех, че може би ударът по главата ти е бил доста сериозен. Сигурен ли си, че си добре? Пулсът ти е учестен. — Идън се намръщи и стисна отново китката на Невада.

— Когато си почивам, пулсът ми е шейсет.

— Но...

— Сега не си почивам.

— Имаш право. Но през последните две минути се учести.

— Ако някой мъж се бе надвесил над мен и държеше като любовник ръката ми, пулсът ми не би променил ритъма си.

Минаха минути, преди Идън да проумее смисъла на думите му. Червенина полази бузите ѝ. Тя не само държеше ръката му, но и галеше китката му.

— Съжалявам. — Тя пусна ръката на Невада. Сложи си ръкавицата и заговори бързо: — Аз съм тактичен човек, но когато съм изнервена, правя глупости.

Думите ѝ отчасти бяха верни, но истината беше, че Невада Блекторн я предизвикваше да се стреми да го опознае, да го накара да се усмихва, да го приласкае...

И след това да го пусне?

Сърцето ѝ се сви от болка при мисълта, че той отново ѝ бе обърнал гръб. Дълбочината на реакциите ѝ бе ирационална и тя го съзнаваше. Сякаш бе попаднала в тъмнина. Реши да не отговаря. Работата с дивите животни я бе научила да приема за нормални неща, които нямаха смисъл в границите на съвременното мислене.

— Тактична, значи? — избоботи Невада. — Сигурно е интересно за мъжете около теб.

— Единственият мъж в живота ми има козина и ходи на четири крака.

Камъните се натрупваха в краката на Невада. Струваше ѝ се, че щом премести два, на тяхно място се търкулват нови.

— Можеш ли да стигнеш раницата ми? — попита тя.

Без да отговаря, Невада изви тялото си и я придърпа към себе си.

— Какво ти трябва? — С изключение на заклещения си крак, младият мъж бе изключително подвижен и гъвкав.

— Не на мен. Сетих се, че там има одеяло. Обърни черната част към себе си.

Невада не възрази. Знаеше, че измъкването на крака му, ще отнеме доста време. Ако въобще можеше да се направи. Ледената земя постепенно изсмукваше силите му.

Той отвори раницата и разрови съдържанието ѝ с нарастващо одобрение. Пръстите на Идън бяха горещи и нежни като слънчевите лъчи, но тя не беше парниково цвете. Умееше да живее в дивата природа. Имаше всичко, което би могло да ѝ потрябва в случай на беда, освен оръжие.

Невада стрелна с поглед Бейби, който не пропускаше нито едно от движенията му.

Може би не ѝ е нужно оръжие. Обзалагам се, че Бейби ще се бие за нея. По дяволите, и аз направих същото преди няколко дни.

Колко ли би бил доволен Джоунс, ако ме видеше тук!

Невада разви одеялото и седна. Яркочервеното яке се свлече от тялото му, а той напъха празната манерка в раницата. Вятърът духаше право в кръста му, проникваше дори под дебелото му яке и той трепереше.

Идън незабавно се озова до него и го зави с одеялото. Стараеше се да не обръща внимание на топлия дъх на Невада, който сякаш

изгаряше лицето ѝ и като се приведе над него се опита да го накара да легне. Чувстваше се частица от тялото му.

— Легни — изрече тихо тя. — Ще те надуха вятърът. — Тя зави на руло якето си и го пъкна под главата му вместо възглавница. — Докато копая из камъните якето не ми трябва.

Сетивата на Невада бяха прекалено добре развити, за да не усети промяната, настъпила у Идън. Гласът ѝ бе одрезгавял. Макар че се занимаваше със спасението на човек, тя не можеше да се отърси от присъствието му като мъж.

С неимоверни усилия Невада се опитваше да спре реакцията на тялото си, предизвикана от очевидното привличане, което изпитваше Идън към него. Справи се успешно донякъде, но когато тя плъзна ръце, за да завие и бедрата му, се докосна до отговора на мъжествеността му. Това Невада не бе в състояние да контролира. Смущението, което се изписа на лицето ѝ, би накарало всеки друг, освен Невада да се разсмее на глас.

— Увери ли се, че съм здрав?

— Опитай да се сдържаш.

— Защо? Аз съм мъж, може би не си забелязала.

— Може би не си забелязал, но ти си мъж, който е забъркал невероятна каша в момента.

— И?

— Ами не мисля, че си в състояние за игри — промърмори тя и побърза да сведе лице, защото бе станала червена като домати и причината не бе само във вятъра.

— Преди години се примирих с мисълта, че човек не е господар на живота си — безстрастно заяви той. — Вече не се вълнувам кога, къде или как ще умра. Дали ще съм мъртъв днес или след петдесет години е все едно. Мъртвият си е мъртъв, а живият е жив. Аз съм жив, а ти ме привличаш. Това не ми харесва, но нищо не мога да направя.

Идън го изгледа, но не изрече на глас въпроса си. Невада го знаеше, както знаеше и отговора.

— Не желая да се обвързвам с теб, само защото ти още вярваш в приказката за любовта. Аз знам по-добре за какво става дума. Затова ти казах да стоиш далеч от мен. Но ти не ме послуша, нали?

Идън бавно се вгледа в сребристорозелените му очи и се питаше какво го е направило такъв и как би могъл да се промени.

— Не, не те послушах — уверено отвърна Идън. — Животът винаги се проявява неочаквано. Затова смехът е жизнен. И любовта е жизнена и истинска. Не става дума за приказки. Това е действителността.

— Сексът е истински, а любовта е игра — възрази Невада. — Стар съм, за да играя, а ти си прекалено млада, за да правиш друго. Затова изравяй по-бързо крака ми и ми кажи сбогом.

Идън съзнаваше, че е безполезно да спори с него, но не можеше да сдържи порива си и протегна ръце в желанието си да погали лицето му, брадата му, да го увери, че не е сам в света.

С неочаквана бързина Невада сграбчи китката ѝ и я спря.

— В капан съм, но не съм безпомощен — хладно заяви той. — Изравяй тия камъни или върви по дяволите и ме остави сам.

Идън не се съмняваше, че Невада предпочита да лежи заровен в снега, отколкото да бъде докоснат по начин, който няма нищо общо със сексуалната игра.

Обзе я болка, която спря дъха ѝ. Какво ли му се бе случило, та се бе превърнал в парче лед?

Сълзи замъглиха очите ѝ, но така не можеше да помогне на Невада. Изправи се и се отдалечи. Падащият сняг се бе превърнал в завеса и ограничаваше видимостта на по-малко от метър. Бейби последва господарката си и Невада остана сам под смръщеното небе.

След пет минути Идън се върна. Влачеше клон, който бе повисок от нея. Невада бе взел пушката и се канеше да даде сигнала за беда.

— Запази три куршума — каза му. — Наоколо няма никого.

Невада измъкна якето изпод главата си и го метна към Идън.

— Облечи се. Студено е.

Идън не си даде труда да му отговори, нито да облече дрехата. Приклепна върху ярката материя и отново се зае с крака на Невада.

Нищо не се бе променило. Точно над глезена ботушът бе приклепчен от тежките камъни. С големи усилия успя да пхне единия край на клона под по-малкия.

По-малкият, каза си тя. Този камък тежи повече от мен и Невада. Дано клонът да е здрав. Ако трябва да търся помощ, ще стане късно.

— Усещаш ли все още крака си? — попита тя.

— Малко.

— Лошо. Ще те заболи. Опитай се да не плачеш, момче. Ще нараниш чувствата ми.

Невада изви устни в усмивка и поклати глава.

— Ще направя всичко възможно.

— Това е единствената ми молба, нали? За мен, за теб, за всичко — промърмори тя.

Невада чу думите ѝ, но нищо не можеше да каже или да направи. Идън имаше право.

Тя пхна рамене под клона и започна да натиска, влагайки всичките си сили. Невада опря свободния си крак на по-малкия камък и също натисна. Беше ужасно! Не бе в състояние да използва силата си. Гледаше как Идън се извива, отново и отново се захваща с камъка и отчаяно се опитваше да измисли как да ѝ помогне. Бе прекалено слаба, крехка, но не се отказваше. Можеше да се пръсне сърцето ѝ, а у нея щеше да остане само болка.

— Идън! — Невада не издържаше повече. — Идън, спри!

Дори и да го беше чула, тя не реагира. Опъна тялото си. Мускулите ѝ бяха напрегнати до крайност. Камъкът бавно помръдна, не повече от два-три сантиметра, но достатъчно, за да освободи крака на Невада. Лицето ѝ гореше.

Камъкът се надигаше със скърцане.

Този миг бе чакал Невада. Със свободния си крак той се отгласна и без да обръща внимание на болката, измъкна затрупания си крак.

— Успях!

Идън мигновено пусна клона и тупна на земята. Дишаше тежко. Струваше ѝ се, че потъва в черен тунел. Щом дойде на себе си, Невада се бе надвесил над нея и я държеше в прегръдките си. С въздишка на облекчение тя се притисна в него.

— Съжалявам за ботуша ти — едва промълви Идън.

— Проклет камък — процеди той.

Наведе се и взе якето на Идън. Бавно я напъха в дрехата.

— Ранена ли си? — Той обхвана с ръце лицето ѝ.

Тя поклати глава.

— Никога не прави така! Можеш да се нараниш и ще го разбереш, когато е станало късно. Ще можеш ли да стигнеш до хижата?

Идън кимна.

— Тръгвай. Изпотена си. Не спирай, докато не се преоблечеш в сухи дрехи.

— Но...

— Върви!

— А ти?

— Ще се погрижа сам за себе си.

Невада почисти снега от пушката и провери дали е заредена. Като се увери, че всичко е наред, се подпря на приклада и се изправи. Кръвообращението в крака му бавно се възстановяваше. Изпитваше нечовешка болка, но не й обърна внимание. Подпирайки се на пушката, закрачи напред.

И мигновено падна в снега.

Завъртя се встрани, за да се изправи. Идън прошепна нещо на Бейби и вълкът се хвърли върху него и го притисна с четирите си лапи. Невада проумя, че за да стане, ще трябва да се пребори с Бейби. Перспективата не бе вълнуваща.

Идън се приведе с одеялото в ръце.

— Завий се добре! Ще се върна с конете, колкото мога по-скоро.

Невада хвана ръката ѝ, а очите му бяха студени, както и гласът му.

— С Бейби или без него, най-добре ще е да си облечена в сухи дрехи, щом се появиш отново пред очите ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Бейби бе приседнал до Невада, когато Идън се върна с двата коня. Огромната му черна лапа бе поставена върху дланта на човека. Жълтият му поглед не се отделяше от сребристорозеления на Невада. Никой не помръдна, когато тя приближи.

Идън имаше чувството, че двамата се забавляваха, като мереха сили.

С една дума, тя освободи Бейби от поста му. Вълкът хъски размаха опашка точно под носа на Невада с покана за примирие. Той измъкна ръката от ръкавицата си, а вълкът пъхна глава под дланта му, явно показвайки желанието си да бъде погален.

— Ти блъфираше, нали, Бейби?

Бейби разтвори уста и изръмжа страховито.

— Впечатляващо! — засмя се Невада. — Как се казва зъболекарят ти?

Идън не удържа и също се разсмя. Невада загледа с внимание всяко нейно движение, отпуснал глава назад. Младата жена благославяше инстинкта на конете, накарал ги да тръгнат към хижата ѝ, в противен случай не би имала възможност да се преоблече в сухи дрехи и трябваше да обяснява защо смята за наложително да бъде до него колкото е възможно по-скоро, отколкото да губи време да си търси сухи дрехи. Съмняваше се, че би се съгласил с аргументите ѝ.

Невада нави одеялото и се изправи седнал.

— Как е кракът ти?

— На мястото си е.

— Виждам — измърмори тя и приближи с тежкия Таргет. — Боли ли те? Имаш ли някакви усещания? Измръзнал ли е?

— Студено ли ти е? — не обърна внимание на въпросите ѝ той.

— По дяволите, Невада! Аз не съм ранена.

— Нито пък аз. Да приемем, че и двамата сме добре. Спокойно, дебелоглавецо!

За миг Идън помисли, че говори на нея, но скоро проумя, че се обръщаше към коня си, който трепна, когато господарят му се изправи. С подскока на котка той се метна върху седлото и с това сложи край на затрудненията си.

— Подай ми пушката.

За минута Идън бе стресната и не продума. Невада се канеше да тръгне в бурята, без да ѝ благодари. Но това, което истински я притесняваше и нервираще, беше фактът, че той съвсем не бе добре. Лицето му бе прекалено бледо, а червените петна по бузите му се дължаха на треска, а не на пристъпите на вятъра. Освен това бе разгневен заради Бейби или пък прекалено горд, за да признае, че се нуждае от помощта ѝ, а може би и двете.

Идън му подаде пушката, намести раницата върху гърба си и тръгна по пътеката към хижата. Бе бясна, но не смееше да проговори. Реакцията ѝ я озадачаваше. Не бе обичайно за нея да губи контрол над себе си, но не бе обичайно и да изравя в продължение на час крака на един мъж, уплашена, че ще измръзне и ще умре. Не кой да е мъж. Мъж, който я привличаше така, както морето привлича водата от реката.

Един мъж, който смяташе любовта за измислица от приказките.

Внезапно Идън спря. През гъстата пелена на бурята различи силуета на коня Апалуза, който препречваше пътя ѝ. Невада завъртя муцуната му към нея и го накара да сведе гръб.

— Качвай се!

— Никога не съм яздила — сдържано отвърна тя.

— И аз никога не бях попадал под лапите на вълк. Човек всеки ден научава по нещо ново.

— Аз никога...

— По дяволите! Хвани се за мен.

Идън загуби представа за времето и мястото. Когато се опомни, бе на седлото зад Невада и се държеше с две ръце за него, единствената опора в необичайния свят, който откриваше от гърба на коня.

— Добре. Премина успешно първата част — сухо отбеляза Невада.

— Какво?

— Качи се на седлото.

Преди да успее да му отговори, Идън изкрещя, защото конят се размърда. Таргет изсумтя и направи крачка в страни.

— По-полека с виковете. Таргет е плашлив. Така се започна всичко.

— Ти си крещял?

Невада се обърна към Идън. Очите му блестяха като два диаманта сред черните му ресници. Не бе ядосан, а се забавляваше. Идън си призна, че предпочита пламъчетата на смеха пред ледените късчета, каквито нормално бяха очите му, когато й говореше.

След това той премести поглед върху устните й. Тя мигновено си спомни как ги бе погалил с палец и потръпна. Сърцето й лудо заби.

— Случвало ли ти се е да изпаднеш в беда заради езичето си? — попита мъжът.

— Само когато съм с теб. Обикновено съм спокоен човек, но гласът ти ме опиянява, когато говориш бавно и тихо. Както сега.

Очите му се присвиха и на мястото на забавлението в погледа му се настани първичното изражение на диво животно. Идън потрепери, а той рязко се обърна напред.

— Ще успее ли Бейби да ни заведе до хижата?

— Да.

— Тогава му кажи да го направи.

— У дома, Бейби! У дома!

Бейби се обърна и затича по склона. Невада се завъртя с Таргет и тръгнаха по следите, оставени от вълка. Щом се помръдна конят, Идън изохка и почти се прилепи към гърба на Невада. Той се извърна за миг. Опита се да пропъди от въображението си какво би станало ако двете слаби ръце, притиснали кръста му само на сантиметри от горещата му плът, се плъзнат надолу... Кръвта му кипеше.

Няколко минути вървяха в мълчание, което създаваше атмосфера на неловкост и за двамата.

— Невада — обади се Идън.

Той изръмжа.

— Не исках да те засегна заради гласа ти.

— Знам.

— Тогава защо си сърдит?

— Понякога искреността е опасна, Идън — след кратко колебание изрече той.

— Не те разбирам.

— Смъкни ръцете си десетина сантиметра надолу и ще разбереш.

Идън бе наясно за какво говори мъжът на седлото пред нея и бе доволна, че бе гърбом и не можеше да види поруменелите ѝ бузи. Бе не само смутена, беше шокирана. Невада не се шегуваше, казвайки че изживява всеки миг от живота си така, сякаш е последен. Доказателството беше под ръцете ѝ.

— Караш девойките да се чудят как да те охладят — прошепна на себе си Идън с надеждата, че няма да я чуе.

Но той чу.

— Що за дяволски въпрос?! Сигурна ли си, че искаш да узнаеш отговора?

Идън отвори уста с намерение да му отговори както трябва, но размисли. В това време снежинките се разтапяха върху езика ѝ. Тя притвори очи, за да удължи приятното усещане. Светът танцуваше и тя притисна здраво тялото си до излъчващото жизненост тяло на Невада.

Идън бе зашеметена от невероятното чувство, че е жива и язди през снежната буря зад гърба на мъж, чието фамилно име не знаеше, а снежинките се разтопяваха върху устните ѝ, сякаш бяха тайнствени небесни целувки. Засмя се и вдигна лице към небето, отдадена на жизнеутвърждаващото чувство, завладяло съзнанието ѝ.

Звукът от смеха на Идън накара Невада да завърти глава, привлечен от бушувания в тялото ѝ пламък. В очите му прозираше гладът, който мъжът изпитва за жена. Ако го бе видяла, Идън би се уплашила, но тя бе притворила очи, изцяло отдадена на ласките на падащия сняг.

— Невада? — Тя отвори очи, но той отново гледаше напред.

Той въпросително изръмжа.

— Как е фамилното ти име?

— Блекторн.

— Блекторн — повтори Идън с удоволствие, сякаш го разтапяше върху езика си. — С какво се занимаваш, когато не спасяваш девизи или не пропадаш из планините, Невада Блекторн?

— Когато Тенеси е в ранчото, аз съм вторият, а когато не е там, съм водачът.

— Тенеси? Водач?

— Всяко ранчо си има управител, когото ние наричаме водач, а вторият е дясната ръка на управителя — изви устни в усмивка Невада.
— Тенеси пък е мой брат.

— „Рокинг Ем“ семейно ранчо ли е?

— Само привидно. Ние сме от семейството на незаконните. Законните собственици са Макензи. Тенеси купи част от ранчото, когато бащата на Люк Макензи започна да се напива до смърт. Аз притежавам едно хубаво парче от Девилс Пийк. Сватбен подарък от Марая и Кеш.

Идън замръзна. Няколко минути дори не можа да си поеме дъх.

— Ти женен ли си?

— Става дума за сватбата на Марая и Кеш, не за моята.

— Те са ти направили подарък в деня на тяхната сватба? — бавно запита Идън.

Невада кимна.

— Защо?

— Дълга история.

— Аз съм изключително търпелива.

— Ще ме помислиш за глупак.

— Съмнявам се, че нещо е в състояние да те направи глупак.

Пред очите на Невада изникна картината на Идън, която вървеше право към него в затъмнения бар. Тялото му бе разтърсено от болката на желанието, примитивно чувство, с което не можа да се пребори. Не! Невада Блекторн не беше глупак и нямаше да говори за това.

— Марая е сестра на Люк — подхвана той разказа си. — Тя притежава картата на златната мина, която се предава от поколение на поколение в семейството. От картата нямаше голяма полза, защото бе измачкана и избеляла. Дадох я на един реставратор и после я върнах на Марая. Тя намери мината, Кеш намери нея и двамата се ожениха. В деня на сватбата си ми подариха част от мината.

По гласа му се разбираше, че е нервиран от разговора, но Идън реши да не обръща внимание на този факт. Допадаше ѝ и мисълта, че лесно би могла да го възбуди.

— Защо ми се струва, че остана нещо недоизказано? — попита го тя.

— Какво?

— Как така вторият знае къде да намери хора, които умеят да съживят една стара карта?

— Аз невинаги съм бил Вторият.

Идън се поколеба. Съзнаваше, че няма право да разпитва, но не се сдържа.

— Какъв си бил преди това?

— Каквито са били мъжете от фамилията Блекторн — воин.

Спомени завладяха Идън. Пред очите ѝ се разиграваха живи картини. Боят в Уест Форк. Невада, лежащ полузаровен в камънаците, стиснал здраво пушката. Невада проверява дали оръжието му е заредено, преди да успее да стъпи на краката си. Студените очи на Невада и устни, които никога не се усмихват.

Воин.

Това обясняваше много неща. Всичко.

В миг от тялото ѝ се отдръпна радостта, която я бе опиянявала преди миг. На нейно място се настани тъга. Ръцете ѝ обвиха по-силно кръста му, сякаш искаше да го защити. Като осъзна движението си, не знаеше да се смее или да плаче. Невада се нуждеше от защита толкова, колкото и светкавицата.

Но за разлика от мълнията, Невада можеше да пролива кръв и да плаче. Бе уверена в това, както знаеше, че е жив.

Шептейки името му, тя зарови лице в дебелата материя на якето му, обърса сълзите, които бяха напълнили очите ѝ при мисълта за тежкия живот, който е бил принуден да води, преди да дойде в „Рокинг Ем“. Болката бе непоносима. Така бе страдала само в онази ледена нощ в Аляска, когато умря по-малката ѝ сестра.

Невада се изненада от силната прегръдка, чу името си, прошепнато от Идън като в молитва. Без да спира, той вдигна едната ѝ ръка до устните си. С въздишка на облекчение, тя се отпусна.

Няколко минути не се чуваше нищо, освен тихото свистене на падащия сняг, скърцането на кожата на седлото и пръхтенето на конете, които Невада водеше по следите на Бейби. Щом пред тях се изправи силуетът на хижата, той нежно отстрани ръцете ѝ от кръста си.

— Време е, Идън. Вече си у дома.

Идън с нежелание остави младия мъж. Той се смъкна от седлото като се облягаше на приклада на пушката си. Леко стъпи на ранения си

крак. Заболя го, но той очакваше болката. Каквото и да бе станало, ставата не поддаде. Той протегна ръце и свали Идън от коня.

— Можеш ли да вървиш? — Той я придържаше внимателно.

Тя кимна.

— Добре. Върви да запалиш огън, докато аз се погрижа за конете.

— Кракът ти...

— Върви вътре — прекъсна я Невада. — Само ще ми се пречкаш.

Идън се приготви за спор, но той вече й бе обърнал гръб, зает да разседлае Таргет. Свали тежкото седло само с едно движение. Нещо в движенията му напомняше на Бейби.

Така или иначе, Невада имаше право. Не знаеше какво да прави с конете.

Безмълвно Идън свали раницата и якето си, отупа ги от снега и влезе в хижата. Бейби я последва и се вмъкна в най-тъмния и най-студен ъгъл на стаята. Дебелата му козина бе подходяща за зимата в Юкон.

Само миг бе достатъчен на Идън да разпали тлеещите въглища. Това бе едно от първите неща, на които я бяха научили родителите й — да живее в студените страни. Няма значение колко време смяташ да отсъстваш, винаги оставяй сърцето на огъня, така че само с една кибритена клечка да можеш да го върнеш към живот.

Идън смени ботушите си с чифт леки мокасини и надникна в килера. Искаше й се да приготви набързо нещо за ядене. В един сандък бе натрупала сняг върху продуктите, за да ги запази за по-дълго време. Намери пакет с пиле и замразени зеленчуци в картонена кутия. Взе ножа от шкафа и се зае за работа.

Когато Невада застана на прага на хижата, го пресрещна уханието на пламтящ огън и на варено пилешко със зеленчуци, което къкреше над огъня. Той свали нейната скиорска плетена шапка и прокара пръсти през гъстата си коса. Остави якето си да се суши до нейното и приседна пред огъня като протегна ранения си крак. По кожата се виждаха синини, като и зачервени от лютия студ места.

Идън извади зеленчуците и седна на пода до Невада. Взе в ръцете си левия му крак и прокара пръсти по дължината му като оглеждаше за наранявания и измръзвания. Представяше си какви са

усещанията му, но Невада се притесняваше много повече от невинността на Идън.

— Казах ти, че съм добре — грубо отблъсна ръката ѝ той, вбесен от надигащата се в тялото му възбуда.

— Представата ти явно се различава от моята. Боли ли? — притисна тя пръст към крака му.

— Не.

Тя прегледа пръстите му. Освен че бяха премръзнали, нямаше наранявания. Пусна крака му и преди да успее да я спре, докосна с ръка челото му. Намръщи се.

— Имаш температура.

Невада изсумтя. Вече от няколко часа имаше температура. Тенеси бе прав. Трябваше да стои далеч от планините. Но от вечерта на битката в бара не можеше да си намери място.

— Смяташ ли да тръгваш в тая буря, след като се постоплиш? — с привидно безразличие попита Идън и свали ръка от челото му. — Или ще проявиш здрав разум и ще изчакаш тук?

Бледите зелени очи се спряха върху лицето на Идън, опитвайки се да проникнат зад хладната ѝ външност. Предупреждението му сякаш висеше във въздуха: „Стой далеч от мен, Идън. Желая те повече от всички мъже в кръчмата“.

— Не се ли притесняваш да останеш насаме с мен в хижата при свършека на света?

— Не.

— Би трябвало.

— Защо?

Невада промърмори нещо в брадата си.

— Знам, че ме желаеш — откровено каза Идън. — Но също така знам, че няма да ме изнасилиш. Не само заради Бейби. Като знам как се биеш, със сигурност ще се справиш с дузина вълци. Но ако ти кажа „Не!“, ти няма да ме докоснеш. Дори да ти кажа „Да“... — Тя вдигна рамене.

— Ти имаш повече вяра в мен, отколкото имам аз.

— Знам. — Усмивката на Идън бе колкото красива, толкова и тъжна.

Тя се изправи и отново се зае със зеленчуците.

Невада закрачи из хижата, която навремето е била базов лагер на ловци, които не са се интересували от вътрешното обзавеждане. В далечния ъгъл до леговището на Бейби стоеше печка, чиито кюнци липсваха. Очевидно Идън предпочиташе живия огън и не си бе дала труда да сложи печката.

Присвитите зелени очи обходиха стаята и се увериха, че не липсва нищо. Сгъваме легло, дрехи, кухненски принадлежности, окачени тук и там. Шезлонги, керосинова лампа и такава с батерии. Надделяваше спартанският дух на подредба.

Идън приближи прозореца, повдигна тежките завеси и погледна навън. Снегът продължаваше да се сипе. Без да каже нито дума, тя излезе. Бейби застана нащрек до вратата. След минута тя се върна, помъкнала раницата на Невада.

— Постели си до огъня. На разсъмване хижата ще изстине.

— Следващия път ме остави сам да внеса багажа си. Много е тежък.

— Ти си ранен, имаш и треска. — Очите ѝ бяха станали златисти, отразявайки играещите пламъци.

— Глупости — с незабележимо усилие той понесе двете раници и ги остави до камината.

— Е, добре, сбърках. Можеш да прескачаш високи сгради и да улавяш куршуми с голи ръце.

— Със зъби.

— Какво?

— Ти улавяш куршумите със зъби.

— Не. Не съм толкова глупава.

— Напротив. — Невада впи зелените си очи на кугуар в нейните. — Ти си сама сред вихъра на снежната буря с един мъж, който се възбужда всеки път, щом докоснеш с език устните си. А ти ми се доверяваш. Това, госпожице, показва, че сте глупава.

ПЕТА ГЛАВА

С чувството, че нещо не е наред, Идън се стресна и се събуди. Между пристъпите на вятъра се чуваше мъжки глас. Произнасяше откъслечни фрази, имена, изречения без смисъл. Ставаше ясно, че човекът е ранен, попаднал в клопка, умиращ...

И всичко отново и отново се повтаряше.

Невада!

Идън се изправи в леглото и впери очи към мястото, където си бе постлал Невада. В стаята бе толкова тъмно, че виждаше само силуета на мъжа и тя се успокои, че не си е тръгнал. Студът бе проникнал във всяко ъгълче на стаята и не оставяше съмнение, че чак пролетта ще смекчи ледените пориви.

Без да се измъква от спалния чувал, Идън разбърка огъня и добави нови въглища. Пламъците се вдигнаха лудешки нагоре и затоплиха помещението. Невада се бе отвил, мятеше се неспокойно, обзет от пристъпите на треската или на кошмарите. Или и от двете.

Идън свали ципа на чувала и се измъкна. Двойният пуловер за ски от вълна и коприна прогони студа от тялото ѝ, но подът бе леден и краката ѝ мръзнеха. Тя мълчаливо приклепна до Невада и се вгледа в лицето му, огрявано от пламъците.

Комбинацията от тъмни сенки, черна брада и оранжеви отблясъци превръщаше лицето му в непроницаема маска. Тялото му беше гъвкаво, стройно и силно. Не си бе сложил фланелка, нищо не предпазваше тялото му от студа.

Идън положи длан върху челото му. Както бе направила и преди, сложи другата длан върху своето чело, за да определи дали има разлика.

Сякаш светът избухна!

Само за миг Идън се бе озовала под тялото на Невада, просната по гръб. Ръцете му бяха около врата ѝ в смъртна схватка. В тъмнината проблясваха студените очи на кугуара, бездънни и нечовешки.

— Невада... — прошепна Идън, а стаята се въртеше пред очите ѝ.

Невада отпусна ръце. Тя усети как тялото му се разтrese. Той се търкулна в страни и тя остана на пода. Студът проникваше в тялото ѝ, невероятен студ, който бе смразил и душата на Невада.

— Ако друг път пожелаеш да ме будиш, извикай само името ми. Каквото и да става, не ме докосвай! Никога.

Гласът му сякаш звучеше отдалеч. В далечината проблясваха и очите му.

— Това е проблемът ти, нали? — попита Идън с дрезгав глас.

— Кое?

— Докосването. Никога не си бил докосван, нито нежно, нито внимателно.

— Нежността е преходна, но жестокостта и болката са вечни. Аз оцелявам винаги, благодарение на рефлексите си. Никога не го забравяй! Ако ме докоснеш, мога да те нараня.

Идън потрепери. Внезапно се озова отново във въздуха и уплашено изстена.

— Всичко е наред — спокойно изрече Невада. — Буден съм. Обърни лице към огъня.

Разликата в температурата между пода и леглото на Невада объркаха Идън. Тя въздъхна от удоволствие и се загледа в танцуващите пламъци. Усети ръцете на Невада около врата си и го погледна стреснато. Невада не забеляза. Играеше си със златната ѝ верижка. Плъзна нежно ръка под брадичката ѝ и лицето ѝ изцяло се обърна към огъня.

Идън завъртя глава и тънката верижка се озова в ръката на Невада. На нея висеше тънка халка, прекалено малка, за да се сложи на някой пръст. Той сви дланта си и украшението се скри.

Светлината от огъня не достигаше до врата на Идън. С невероятна нежност пръстите му галеха копринената кожа. Дъхът ѝ се учестяваше, наред с пулса ѝ. Невада притисна тялото си до Идън, която се отпусна в прегръдките му.

Невада упорито си повтаряше, че реакцията на Идън се дължи на уплахата, а не на желанието. Едва устояваше на порива си да плъзне език по меката ѝ кожа, да спусне устни към по-топлата плът на гърдите ѝ, да усети сладостта им.

Но дори и да бе глупак и да започнеш игра, която със сигурност нямаше да довърши, бе убеден, че Идън няма да се прояви като глупачка, която го е пожелала. Най-сетне бе проумяла, че той е воин, а не рицар в блестящо въоръжение.

Идън отново трепна.

— Не се притеснявай. Няма да ти причиня болка. — Гласът му прозвуча като ласка.

— Знам — прошепна тя.

— Нима? Защо трепериш?

— Не съм свикнала с това...

— Давам ти думата си, че да бъдеш удушена също не е между нещата, с които си привикнала.

— Боли ли?

Идън поклати глава.

— А като говориш?

— Не.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

— Не ти вярвам.

— Истина е. Не си ме наранил.

Дълбочината на гласа ѝ сякаш взриви Невада. Внимателно отстрани ръцете си от тялото ѝ и се отмести, като я взе в прегръдките си. Лекотата, с която вдигаше тялото ѝ, подчертаваше силата и уязвимостта му. Уязвимост, която той не признаваше.

Щом я пусна, Идън положи ръка на челото му. Той се отдръпна.

— Ти си щастлива, Идън. Много щастлива. Не си играй с това.

— Ти също трябва да се възползваш от съвета си.

— В смисъл? — присви очи той.

— Имаш треска, но възнамеряваш да си тръгнеш щом зазори.

— Първо ще видя как е навън.

— Бяло.

— Какво?

— Ще бъде побеляло. Всичко. Дори не знаеш дали ще спре снегът. А вятърът ще навее преспи. Ако не ми вярваш, заслушай се какво става навън. Глупаво е да тръгваш, а спасителите не са глупаци.

— Върни се в леглото си — с безизразен поглед изрече Невада.
— Дали имам или нямам треска, не те засяга. Нищо не можеш да

направиш за мен.

След миг на изчакване Идън се вмъкна отново в спалния си чувал.

— Невада?

Той обезкуражително я изглежда.

— Какво сънуваше?

— Сънувал ли съм?

— Да. Това ме събуди.

Мълчание.

— Често ли сънуваш?

— Не знам.

— Как така не знаеш!

— Спасителите не помнят сънищата си. Затова оцеляват.

Невада се зави и заспа.

Идън лежеше будна, мислеше за съдбата на спасителите и слушаше воя на вятъра, който засипваше със сняг вече побелялата земя.

— Бейби, дай ми ги!

Бейби притичваше пред пръстите на Идън. Жълтите му очи блестяха от удоволствие. От двете страни на дългата му муцуна висеше по един от чорапите на Невада. Бе ясно, че вълчето не възнамерява да пусне плячката си.

Идън рязко замахна, но Бейби отстъпи назад и вдигнал опашка, сложи муцуната си между предните лапи в покана за игра.

— Добре, че имам резервен чифт — обади се Невада, който тъкмо струпваше наръч дърва до огъня. — Този вече за нищо не става.

— Бейби се държи добре, поне с моите чорапи. Може да е решил, че твоите стават за игра. Бейби, пусни!

Жълтите очи се втренчиха в лешниковите. С почти човешки израз на неудоволствие Бейби отвори уста. Чорапите тупнаха на пода. Не бяха повредени. Идън ги метна към Невада и зарови ръце в козината на любимеца си. Двамата се заиграха, а Невада гледаше с невярващи очи как дивото чудовище се отдава на ласките на една жена, която не би могла дори да се защити от него. Тя опря лице в

козината му, без да ѝ мине през ум, че челюстите и железните мускули могат да служат срещу нея.

Глупава си, Идън Съмърс. Сладка глупачка, но глупачка. Доверяваш се прекалено.

Бейби издаде звук, нещо средно между неудържима прозявка и ръмжене и размаха опашка, вибриращ от желание за игра, след като бе стоял затворен заради бурята. Идън се разсмя и повали животното на пода. Бейби се изправи, а Идън застана на ръце и крака върху пода в очакване на скока на приятеля си. Той се засили, но в последния миг, вместо да се хвърли напред, я блъсна с рамо.

Ако Идън не бе подготвена, можеше да падне и да се удари, но това бе позната игра за двамата. Тя се изхвърли назад и вълчето се удари в стената. Идън едва успя да възстанови равновесието си и Бейби отново бе върху нея. Задържа се за минута-две, а след това се търкулна.

Бейби мигновено се завъртя и радостно изтича след господарката си, която се заливаше в смях. Преди рамото на Бейби отново да я атакува, Идън се озова в ръцете на Невада, който я сложи зад себе си. Вълкът го удари. Две силни ръце се заровиха в козината му. Бейби се завъртя по пода на хижата. Изправи се и изгледа Невада с възхищение. Отново се приготви да скочи.

Невада бе заел стойката на Идън и го очакваше. Двете мускулести рамене се удариха едно в друго. Бейби със скимтене се подхлъзна по пода. Изправи се и възвърна равновесието си. После отново застана готов за скок.

— Отсега нататък ти си му партньор, Невада — едва прошепна Идън, останала без дъх от играта. — Бейби не се е бил мъжки, откакто Марк си счупи ръката, така че сега се готви за нападение над мечка. Ти и без това с тази брада приличаш на мечка.

Невада се обърна да попита кой е Марк и Бейби напада. Младият мъж бе повален и се озова между гъстата козина и четирите лапи на вълчето. Идън се заливаше от смях и приседна на леглото да гледа как вълкът и воинът се борят.

Борбата беше доста шумна. Двамата се търкулнаха към приспособения хладилен шкаф на Идън, събориха продуктите от рафтовете, подредените цепеници и дори празното буре за вода. Стаята заприлича на руина. Животното и воинът скриха истинските си

оръжия и продължиха битката. Бойната тактика за невъоръжена борба остана неизползвана.

Накрая Невада притисна Бейби към пода и играта бе прекратена. Вълчето ближеше ръцете и лицето на победителя. Невада му говореше тихо и го галеше.

— Ти си дяволски добър боец, момчето ми — каза му.

Бейби внимателно захвапа дясната ръка на Невада и след това я пусна.

— Така ти изказва благодарност — поясни Идън. — Това е неговата целувка. Вълците не са съвсем същите като кучетата. Изискват други неща от приятелите си, независимо дали са двукраки или четирикраки.

— А как би трябвало аз да му благодаря?

— Ти вече го направи.

— Как?

— Прие капитулацията му и не засегна честта му. След това го награди с милувка.

Идън се замисли.

— Прекрасно разбираш Бейби. Невада, работил ли си някога с неопитомени животни?

— През целия си живот.

— Така ли? Какви?

— Мъже.

Преди да се разсмее, Идън осъзна, че в думите му имаше повече истина, отколкото шега.

— Ако мъжете имаха същата система за изява на йерархията помежду си, нямаше да има толкова войни — рече тя.

— Подозирам, че сме я имали. После сме се цивилизовали и всичко е отишло по дяволите. — Невада се оглеждаше. Стаята бе в истински безпорядък — Сякаш това е моята стая, която съм зарязал, за да отида на лов.

— Благодаря — дрезгаво се засмя Идън.

— За какво? Че няма да можеш да почистиш?

— Не — размаха ръка тя. — Че ще останеш още един ден. Толкова се безпокоя за теб. Не съм глупачка, просто знам, че пролетта в студените места е най-тежкият сезон за животните. Без значение колко си силен, температурната разлика в тялото ти предизвиква стрес.

Виждала съм как хората се разболяват уж от грип, а после става пневмония... — Гласът ѝ замря. След миг тя продължи: — Както и да е, ако си яздил днес, има за какво да се притеснявам. Освен това ще знам дали имаш температура.

— И дали ще се задържа на седлото и този път — сухо вметна той.

Идън се засмя, но реши да му каже истината.

— Наистина се радвам, че ще останеш. Носът на Бейби няма да ми е от голяма полза при току-що навалелия сняг. А ти си добър следотърсач, нали?

— Да приемем.

Той се забавляваше.

— Само те моля. Няма да отсъстваш дълго, нали?

— Не.

Идън нямаше нужда от повече думи. Невада непрестанно се движеше по острието на бръснача и навярно бе забравил, че би могъл да живее и по друг начин.

— Ще използвам способностите ти във всеки възможен случай — каза му Идън. — Не разполагам с много време.

— Дочух, че ще останеш до юни. По-точно, че щатският експерт по дивите котки ще остане до края на месец юни. Това си ти, нали?

— Донякъде. Ще идват и други експерти. Парите, които получавам за изследването си, са от частни лица и се разпределят от университета в Болдър. Работя във федералното проучване, което ще трае може би десетина години. Моята част приключва със стопяването на снега, освен ако не открия женска, която ще ражда. Тогава ще остана до май или юни.

— Каква е твоята част?

— Проверка на хипотези.

— Какви?

— Дали е възможно да се наблюдават кугуарите, без да се упояват. Да им се слага електронен нашийник и да се връщат в природата.

— Да, винаги съм се чудел колко животни губят учените по този начин. Упойката е опасно нещо, особено при котките. Колкото до нашийниците... — Той замълча и с отмерени движения се зае да прибира постелката си.

Идън го гледаше омаяна. Бе човек, който съзнава силата си и я приема като нещо напълно естествено.

— Какво за нашийниците? — Идън внезапно проумя, че събеседникът ѝ бе замлъкнал и я гледа.

— Не съм специалист, но съм забелязал, че когато едно животно е различно, останалите се отдръпват от него. Или го нападат. Чудя се дали някой от колегите ти се е замислял над това. Какво ще стане с животното, на чийто врат е сложен нашийник и през няколко дни се появяват шумни хеликоптери, които се опитват да доловят сигнала.

— Сигурно са помислили. — Идън отново се зае с огъня. — Доктор Мартин ми каза, че парите за моята част на проучването са платени от местен собственик на ранчо.

Тя се извърна и впери очи в Невада.

— Ти ли си?

Той се поколеба за миг и с безразличие вдигна ръце.

— Аз съм животновъд, не притежавам ранчо. Земята е собственост на Люк и Тен.

Идън не каза нищо, но бе убедена, че има право. Само един влюбен в дивата природа човек би дал пари за изследване, което да не нарушава нормалния ритъм на животните. Освен това за първи път виждаше Бейби да се сприятелява мигновено с някого.

— И Тен и Люк обожават кугуарите, но те са непрестанно заети със стадата — продължи Невада. — Но в същото време отделят време и пари за защитата на Септембър каньон.

— Значи ти си платил.

Невада отново вдигна ръце.

— Кугуарите се връщат тук, у дома си. Смятам, че намират сами прехраната си и не нападат добитъка на „Рокинг Ем“, но не мога да го докажа. Така че взех малко пари от фонда на златната мина на Марая и поръчах на университета да намери специалист, който би могъл да проучи живота на кугуарите по тези места, без да ги наранява или упоява.

— Аз не упоявам дивите котки — каза Идън. — Но присъствието на Бейби може да причини нараняване.

Невада се усмихна и погали вълка, който се опъна в цялата си дължина от удоволствие.

— Кучетата преследват котките откак свят светува — заяви Невада. — Кугуарът би побягнал като дявол пред Бейби, но веднъж достигнал дърво, ще се покатери и ще си отдъхне. За бога. Стотици пъти съм виждал как се спасяват. А! Това ме подсеща да те попитам дали Бейби лае?

— Рядко.

— Тогава не си взела подходящия преследвач. Кугуарът побягва от лая на куче, дори да не е по-голямо от дакел. Но куче, което не лае, бива мигновено нападнато, без значение колко е голямо.

— Не се притеснявай. Щом види котки Бейби вдига достатъчно шум.

— Добре. — Невада огледа стаята. — Остава да изясним само един въпрос. Кой е Марк?

Идън го изгледа изумено.

— Какво?!

— Бойният партньор на Бейби. Мъжът, който е счупил ръката си.

— А, този Марк. Това е брат ми.

— Колко души с това име познаваш? — намръщи се Невада.

— Само двама.

Невада мълчеше и я чакаше да продължи. Бледите му очи блестяха. Той отупа прашните си ръце в панталоните.

— Вторият Марк преди време беше мой годеник. След това разбра, че да бъдеш нечий приятел не означава, че искаш жена. Щом мерна Карън, проумя, че нещо липсва в нашата връзка. Ожениха се само след месец.

Невада добре познаваше хората. Не забеляза следа от притеснение по лицето на Идън, докато разказваше за провалилия се годеж. Гласът ѝ бе равен, безразличен, не трептеше от болка, както когато разказваше за пневмонията.

— Сякаш не си много огорчена, че си го загубила. — Невада приближи Идън.

— Не съм го загубила. Още сме приятели.

Невада скептично изви вежди. Идън стоеше неподвижно, а той я приближаваше. Вече усещаше топлината, която се излъчваше от тялото му.

— Така е. С Марк сме още приятели.

— Значи никога не сте били любовници.

— Откъде разбра? — изненадано възкликна Идън.

— Лесна работа. Щом един мъж те е притежавал, ще те желае до последния си дъх. — Сребристозелените му очи сияеха. — Той никога не те е любил, за това те е оставил да си отидеш.

ШЕСТА ГЛАВА

Протяжният звук на воя на вълка се разнесе над земята и изчезна с вятъра. Невада замръзна, заслушан с всяка фибра на тялото си. Звукът се повтори и отново изчезна. Напомняше първичният звук, който се крие в човешката душа. След това настъпи тишина.

— Воят на вълка е един от най-прекрасните звуци на земята — приглушено изрече Невада.

Идън не възрази. За нея единствено гласът на Невада, дълбок и плътен, който отсъждаше, че само мъж, който не я е притежавал, би я пуснал да си отиде, можеше да конкурира звукът на дивото. Дори в този миг ѝ се струваше невероятно, че бе изрекъл тези думи. А след това си бе взел пушката и най-спокойно я бе запитал дали иска да отидат на лов.

Споменът предизвика слабост у Идън и пръстите ѝ трепереха. Тя ги сви на фуния пред устата си и извика Бейби.

— Бейби само проверява къде сме — обясни тя. — А и ние знаем къде е.

— Няма да открие следи на кугуар от тази страна — кимна Невада. — Но от другата страна на потока е възможно да се натъкне на нещо. Женските екземпляри винаги скимтят високо.

— За това си има причини — побърза да отвърне Идън.

— Така ли? Какви?

„Ха сега!“ — каза си тя. Да те видим как ще се измъкнеш.

Бе смутена и развеселена едновременно.

— Просто приеми думите ми. — Червенината по бузите ѝ не бе резултат от студа.

— Кажу ми няколко думи и ще видим как ще ги приема.

— Добре — с удоволствие се съгласи Идън, току-що измислила как да се измъкне от неловкото положение. — Ще ти дам учебник по анатомия на котката.

— Носиш ли го със себе си?

— Не — въздъхна тя.

— Значи се връщаме към думите.

Идън подозираше, че я дразни. В крайчеца на очите му мерна весели пламъчета. Пое си дълбоко дъх, припомни си, че двамата с Невада са възрастни хора и заговори сякаш водеше семинар.

— Мъжките котки започват, но не завършват копулацията. Прекъсването е повече от неудобно за женските екземпляри.

— Май нещо не разбрах — прекъсна я Невада.

— Зъбите — поясни тя.

Невада изви устни, изпълнен с недоверие, но каза:

— Не може да е толкова лошо.

— Говориш като мъж.

— Защото по-старите котки се връщат — не обърна внимание на думите ѝ той.

Идън забеляза, че очите му проблясват и разбра, че нарочно я предизвиква. Реши да не се подава, но се оказа невъзможно. Спомни си за Бейби, който я разиграваше с двата чорапа, провиснали от муцуната му.

Невада слушаше топлия смях на Идън и реши, че този звук е по-приятен и от воя на вълка. Пребори се с импулса да я прегърне, да притисне устните си до нейните, да ги спусне по примамливите извивки на врата ѝ.

Трябваше да си тръгна вчера, каза си. Ако постоя още малко, ще посегна за онова, от което се нуждая повече, отколкото от въздуха.

Да я люби човек, е все едно да тича из жаравата, без задръжки, свободен...

Вълчето отново нададе вой, за да привлече вниманието им.

— Открил е следа! — Идън се огледа, като се опитваше да открие най-краткия път до Бейби. — Рис, предполагам.

— Обзалагам се, че не е — възрази Невада и хукна към ручея. — На върха на склона има стара ела. Женският кугуар обича да се излежава там и да гледа околността.

— Бързо! — последва го Идън. — Ако Бейби затича, няма да го видим, докато не се върне пред хижата.

Невада изтича бързо към потока, който блестеше под навалелия сняг. Нито той, нито Идън се нуждаеха от снегоходките, които бяха завързали за раниците си. Снегът само в най-гъстата част на гората бе повече от петнадесет сантиметра.

Бейби отново нададе вой, последван от серия кратки излайвания.

— Видял е котка!

— Ще избяга ли?

— Съмнявам се. Не и след като се е возил на кола и е бил в хижата.

Невада ловко прескочи потока. Движенията му напомняха на Идън на грациозността на кугуара. Прецени разстоянието, което трябваше да прескочи. Със сигурност щеше да се приземи с навехнат крак.

— Върви! — извика му тя. — Аз ще намеря по-тясно място и ще прескоча. Опитай се да видиш какво е животното, за да мога да го идентифицирам. Ако успее да стигне дърво, ще се покатери и няма да го различим и с бинокъл.

Невада се поколеба само миг, преди да тръгне към голямото дърво.

Идън притичваше по дължината на потока, подхлъзваше се и падаше. Накрая откри място, което успя да прескочи и затича към склона.

Господи! Този мъж тича като котка. Не се подхлъзва, не губи равновесие, нищо, си помисли жената.

Бейби възбудено излая.

Звучи така, сякаш котката е на дървото. Това се казва бързане! Дано поне Невада е успял да я зърне!

Щом стигна билото, Идън видя къде кугуарът е бил приклещен от вълка. По следите се увери, че не е бил рис. Дивата котка се бе хвърлила към дървото и бе посипала всичко със снежен душ, преди да намери прикритие в клоните му.

Внезапно Бейби замлъкна. Идън вдигна глава и се заслуша. Нищо подозрително. Тя отново загледа следите, оставени от кугуара. Бейби не бе помръднал. Котката също. Трябваше да снима следите, преди да се загубят под снега.

Тя автоматично отвори раницата си, измъкна фотоапарат и го зареди. Чу се характерното прищраковане. Щом свърши със снимките, извади една тетрадка и се зае старателно да описва случилото се.

Бе по средата на едно изречение, когато усети, че е наблюдавана. Стреснато се озърна. Невада бе застанал на разстояние по-малко от метър.

— Господи! Невада, ти си много тих човек.

— Съжалявам, не исках да те стряскам.

Идън си пое дълбоко дъх, за да успокои сърцето си, стисна отново молива и продължи да записва наблюденията си.

— Успя ли да видиш кугуара?

— Женски е. Млад. С дебела козина. Не съм съвсем сигурен, но мисля, че има малки и кърми.

— Най-добре да извикам Бейби. Не ми се иска още една майка да изпадне в паника — изправи се тя.

— Не се притеснявай. Последния път, когато я видях, гледаше отвисоко Бейби, който пък се взираше в нея отдолу.

— Аз ще мога ли да я видя?

— Малко.

— Колко?

— Краят на дългата опашка.

— Измислици — измърмори Идън. — Звучи така, сякаш всичко, което мога да видя са призраци на котки, изчезващи щом ги погледна.

Идън и Невада приближиха до елата, около която обикаляше Бейби. Дори и връхчето на опашката не се виждаше. Загледаха през бинокъла и успяха да открият кугуара между дърветата.

Бе се излегнал и гледаше надолу с присвити очи. Сливаше се така добре с клоните, че ако не се бе прозинал, Идън нямаше да го забележи. Големината на зъбите бе впечатляваща. Животното затвори челюстите. От дървото падна сняг. Кугуарът се бе преместил, но колкото и внимателно да се взираше, Идън не видя нищо повече от края на опашката.

Бейби изпръхтя, уморен от задължението да пази тишина.

— Нищо — обърна се към него Идън и свали бинокъла от очите си. — Козината изчезна.

— Сигурен ли си, че има малки? — попита тя този път Невада.

— Доста е дебела, лесно се изморява, на дървото се покатери наистина бързо, макар че Бейби не бе много близо до нея. Но не съм специалист, все пак.

— Залагам на инстинкта ти като на експертиза. Ти си забележителен човек. — Тя се протегна да поеме раницата, която Невада държеше с големите си ръце. — Да проследим около голямата

ела. Ако наистина има малки, със сигурност си е направила и бърлога. Може би ще я намерим.

— Така ще улесним задачата си — съгласи се Невада.

Идън изпита удоволствие от факта, че младият мъж се чувстваше съпричастен с работата ѝ, но той дори и да бе разбрал, с нищо не показва чувствата си.

— Отвъд ранчото на Макензи кугуарите имат големи територии. Там има и повече сърни и елени, но въпреки това те ежедневно преминават четиридесет — петдесет километра в търсене на плячка или на партньор. Или просто за да маркират границите си.

— Като стана дума за храна, обедът е в раницата ми.

— Гладна ли си?

Идън вдигна глава. Светлите очи на Невада не се отделяха от лицето ѝ. Погледът му беше настоятелен и сърцето на Идън затуптя в забързан ритъм.

— Да... Гладна съм.

Гласът ѝ бе дрезгав, но тя се почувства безпомощна. Невада караше кръвта ѝ да закипи и в същото време не можеше да помръдне. Стоеше и чакаше да каже нещо.

— Невада? — прошепна накрая тя и се питаше какво не е наред, защо се чувства така, сякаш е застанала на ръба на скала и ако протегне ръце, ще литне... или ще падне на земята и ще се разтопи като снежинка.

Невада безпогрешно разчете израза на лицето ѝ, промърмори нещо между зъбите си и ѝ подаде раницата. Идън я грабна с две ръце, но само благодарение на ловките пръсти на Невада не я изпусна в снега. Младият мъж отново я пое и я сложи на рамото си. Тръгна обратно по пътя, по който бяха дошли.

За миг Идън остана вцепенена и не го последва. Гледаше широкия му гръб между дърветата. Той се движеше тихо, със сила, която би трябвало да я изплаши, но не стана така. Мъжествената му походка възбуждаше сетивата ѝ. Никога не го бе виждала облечен в светли дрехи.

Той ме желае, казваше си тя. Никога не го е крил. Защо поне не ме целуне?

Мисълта за целувката я възбуди още повече. Дишането ѝ се затрудни. Бе изцяло отдадена на желанието си да почувства устните му

върху своите.

Господи! Ако Марк имаше същото влияние върху мен, досега да сме се оженили и да сме в очакване на деца.

Идеята да роди дете на Невада я разтърси. Още едно същество с нейната усмивка и черната му коса, още една любопитна личност и може би момче с невероятната координация на баща си, неговата сила и мъжество.

Дъхът ѝ излизаше със свистене. Виеше ѝ се свят. Тя разтърси глава и се огледа като човек, който се пробужда в непознат за него свят. Дърветата бяха покрити със сняг както преди, нищо не бе променено.

Напротив! Всичко бе друго. За пръв път в живота си виждаше мечтите си въплътени в мъжа пред себе си. Влюбена съм в Невада.

Бейби изсумтя и дръпна ръката на господарката си. Тя разсеяно го погали. Той отново я дръпна и привлече вниманието ѝ.

— Прав си, Бейби. Време е да оставим майката на мира. Или си гладен?

Жълтите очи я гледаха неподвижно.

— Прав си — тихо изрече тя. — Глупаво е да оставя някого с толкова жизненост. Но липсата на инстинкт не е нещо ново за мен. Едно разумно момиче би се вслушало в съвета на другите и би те оставило да умреш в онази клопка, вместо да се опитва да те опитоми и да те научи отново да вярваш на хората.

Бейби приведе глава встрани и се заслуша. След това тихо пролая и се обърна да се огледа.

— Добре, момче, разбрах. — Идън протегна ръка в посоката, в която се бе отдалечил Невада. — Върви да си намериш обедата!

Вълчето излетя като изхвърлено от катапулт. Тичаше, изплезило език, а след него, по-бавно, тръгна Идън.

Не е лесно да си влюбен в Невада. Прилича на снежен човек, затворен в себе си в очакване на пролетта, която все не идва.

Помисли и за себе си.

Не се заблуждавай, каза си. Или ще се гмурнеш с отворени очи, или въобще не скачай. Невада не чака пролетта. Той дори не вярва, че съществува такъв сезон. В това е разликата.

Това е разликата, която ще съкруши сърцето ми.

Но не можеше да не върви след него, както преди години не можа да остане далеч от малкото вълче, подивяло от болка и страх.

СЕДМА ГЛАВА

Невада нервно се дръпна от масата, около която се бяха събрали да вечерят всички от „Рокинг Ем“.

— За бога, Невада — възнегодува Тен, като видя брат си да става, — държиш се като дива котка. Щом нямаш търпение да разбереш какво става с женската, върви да провериш.

Около масата настъпи мълчание. Невада бе направил впечатление на всички с особеното си поведение през последните пет дни, след като се върна от Уайлдфайър каньон само с един ботуш. Работниците споделяха един с другото, че навярно Таргет е свалил ездача си като са падали по склона, но никой не посмя да обяви на глас предположението си. След побоя в бара всички внимаваха да не попадат в полезрението на младия мъж.

Невада се обърна и впери ледено зелените си очи в Тен.

— Каква женска?

— Майката кугуар, коя друга? — Тен посегна да си сипе втора порция от пилешкото. — Всички знаем колко се безпокоиш за майките. — Той посочи небрежно с ръка Марая, която бе заприличала на топка в очакване на близнаците си. — Винаги разбираш кога една жена с бременна и започваш да се суетиш около нея като стара леля и да я обсипваш с грижи. Истинско чудо е, че човешкият род е оцелял без твоята помощ.

Невада изсумтя.

Даяна, съпругата на Тен, се усмихна над чинията си. Трите с Карла и Марая биваха трогнати от вниманието на Невада към тях и бебетата им. Държанието му бе необичайно за затворен човек като него.

— Върви и провери какво става с женската. — Тен грижливо отбягваше погледа на брат си, за да не забележи издйническите пламъчета на забавлението. — Тук имаме единайсет души, а утре идват още двама. Няма да усетим отсъствието ти, нали Люк?

— Чие отсъствие? — обади се Люк.

— Точно това казвах.

Невада остро изгледа брат си, но видя само черната му коса над пълната с храна чиния. Изруга тихо, така че да не го чуят Карла, Марая и Даяна.

От съседната стая долетя детски плач. Даяна и Карла се спогледаха и се приготвиха да станат.

— Седни, Даяна — каза Невада. — Аз ще видя какво безпокои Каролайн. Не е нещо сериозно, разбира се по плача ѝ.

Даяна и Карла се отпуснаха на местата си. Никога не се съмняваха в думите на Невада. Бяха се убедили, че имаше невероятната способност да разгадава не само състоянието на детето по плача му, но и важността на проблема.

— Благодаря — каза Даяна и тихо прошепна на Тен: — Брат ти само си губи времето като чичо, трябва да създаде собствени деца.

Под масата Тен постави ръка върху ръката на съпругата си и тихо ѝ отвърна:

— Невада е преживял много войни, мила. Не държи на живота толкова, че да рискува да обикне някого. А без любов не се създават деца. Братята Блекторн може и да са черните овце в семейство Макензи, но не правят бебета на жена, която не обичат. За пример мога да послужи аз. — Той погали с палец дланта ѝ.

Даяна се усмихна и преплете пръсти с неговите.

Благодарение на острия си слух Невада бе доловил всеки звук от разговора им. Бе съгласен с мнението на брат си за клана Блекторн. В деня, когато разбра, че Даяна е бременна и изоставена от Тен, който се съмняваше в способността си да обича, Невада заведе брат си в едно изоставено пасище и го напердаши така, както Тен заслужаваше още от мига, когато Даяна напусна „Рокинг Ем“.

Бе добър урок и за двамата. Научиха, че обичта между двама братя е по-силна и по-дълбока, отколкото хората предполагаха.

— Добре, млада госпожице. — Невада пое племенницата в прегръдките си. — Намокрила си се до ушите. И мен ли ще подмокриш?

Каролайн се бе смълчала, защитена от любимото си мъжко същество. След миг загука и хвана здравата Невада за брадата.

— По-спокойно! — Той потърка брада в лицето на малката. — Ще остана без брада, преди да станеш на година.

Тя се засмя и отново сграбчи брадата му. Невада леко подръпна косата на момиченцето, черна като тази на баща ѝ, доказателство за принадлежност към семейство Блекторн. Очите бе наследила от Даяна, тъмно сини. Усмивката ѝ обаче бе изумителна. Невада я завъртя в ръцете си.

— Самотна си, нали? — Гласът му бе нежен, прозвуча като котешко мъркане. — Не се притеснявай, след няколко дни Лоугън ще се върне. Само да му мине грипът и отново ще задърпа играчките ти. А чичо ти Кеш ще се прибере до края на седмицата. Той обича повече и от мен малките момичета.

Каролайн изгука. Тъмните ресници се сведоха над блестящите сини очи. Тя се притисна до Невада, прозина се и го удари с малките си юмручета. След това се отпусна и заспа.

Невада постоя като нежно люлееше детето в ръцете си. Спомняше си за многото деца, които бяха родени в страните, където се водеше война, бебета, които нямаха сила да изплачат, бебета, които той бе намерил прекалено късно...

— Ще я разглезиш — обади се Тен от вратата, но усмивката му бе благосклонна.

— Прави ми удоволствие. — Невада гледаше спящата си племенница. — Малка, малка красавица. С твоята коса и очите на Даяна.

— И твоята усмивка — меко изрече Тен. — Но само аз и Люк знаем за това. Ние сме единствените, които си спомнят времето, когато ти се усмихваше.

— Така става, като се обзаложиш с дявола и загубиш — с безразличие вдигна рамене Невада.

— Така ли? Виж ме мен. Аз се обзаложих. Загубих. И въпреки това се научих да се усмихвам отново.

— Значи си глупак, Тенеси. Всеки мъж, който се оставя на чувствата си, е глупак.

— Всеки, който не го прави, е мъртъв. Дяволски добре го знаеш. Затова прекарваш толкова дълго време с Каролайн.

— Тя е нещо повече от обикновено бебе. Има нужда да знае, че не е сама, че е обичана... — Невада сви рамене. — Има нужда да я държат, това е всичко.

— Като възрастните. И ние се нуждаем от това.

— Няма да е лесно да гушна мъж, дълъг повече от метър и осемдесет.

— Но го споменавай пред жените! Люк, Кеш и аз ще умрем, ако трябва да откажем от глезенето.

Каролайн се обърна в съня си.

— Време е за лягане. Дай бебето на баща му!

Невада внимателно постави племенницата си в ръцете на баща ѝ. Тя вдигна за миг глава и отново се унесе в съня си. Тен целуна черната копринена косица и тръгна по стълбите.

— Тен?

— Да?

— Ако наистина смяташ, че не ти трябва, утре сутринта ще прескоча до Уайлдфайър каньон.

— Наслука.

Само Каролайн видя широката усмивка на баща си, преди да заспи.

— Ще затрудня ли работата ти, ако взема един от пикапите? Ние... Аз загубих следите на една котка по планинския склон. Стръмно е за кон, така че бих могъл да пооправя стария път.

— Вземи черния. Вземи всичко, каквото ти е нужно. Стой толкова, колкото искаш. Поне веднъж имаме достатъчно работна ръка в ранчото. С една дума, не бързай!

Невада усети, че брат му е развеселен и строго го стрелна с очи. След това рязко се завъртя и тръгна към спалното помещение. Събра багажа си, настрои се да се събуди след пет часа сън и се отпусна върху възглавницата, като се опитваше да избута спомена за Идън от неясните си сънища.

Точно след пет часа се пробуди, отиде в гаража и отвори вратата на пикапа. Лъхна го смес от шоколадовите бисквити на Карла и сготвеното от Марая. Бяха му осигурили храна за няколко дни.

Невада насочи камиона към изхода на пътя и тръгна по стария коловоз, като се чудеше как бе успяла Идън да преодолее препятствията. Ако не виждаше следите от нейния камион, би се заклел, че пътят не е използван поне едно десетилетие.

Колкото повече приближаваше хижата, толкова по-силно безпокойство го обземаше. В случай на опасност човек трудно би се добрал догоре. Убеждаваше сам себе си, че няма за какво да се

тревожи заради Идън. Не бе имало бури, никой не бе споменавал за чужденци из планините, нямаше причина за безпокойство. Освен това там бе и Бейби — незаменим бодигард, който се чувстваше като у дома си сред дивата природа.

Но в момента бе емоционално неустойчив.

Идън го зовеше като ехо, спускащо се по склоновете на каньона. Невада си знаеше, че няма да намери спокойствие, докато не я види.

Унесен от собствената си лудост, Невада натисна спирачки пред хижата. До нея започваше гората. Безпокойството му се усилваше. От комина се виеше дим, но никой не излезе да го посрещне. Студените зелени очи отчитаха всяка подробност. Времето бе ясно, но единствените следи водеха към навеса за дърва.

Идън не бе напускала хижата, освен за най-необходимото.

— Знаех си! Не трябваше да я оставям сама. Какво ли не се случва. Самият аз пострадах.

Невада слезе от камиона и с три стъпки се озова пред вратата на хижата. Отвори я с един замах. Разнесе се шумният поздрав на Бейби.

— Привет! — каза Идън. — Бейби ме предупреди, че идва гост, но не уточни кой е.

Облечена в ски костюм, който използваше вместо пижама, Идън бе коленичила пред огнището и разравяше въглените. Косата ѝ бе спусната, а лицето ѝ бе бяло като сняг. Изправи се бавно.

— Седни — посочи му тя шезлонга. — След миг и кафето ще е готово.

— Ти си болна. — Невада тръгна към нея.

— Това е само...

Обяснението на Идън премина в изумление, тъй като Невада я вдигна и я понесе към леглото ѝ. Сложи я да легне, без да каже и дума, внимателно я зави с одеялото. На фона на пребледнялото лице очите на младата жена изглеждаха като невероятно големи брилянти.

— Невада, какво... — Думите ѝ отново завършиха с възклицание.

Невада плъзна ръце под брадичката ѝ и опипваше внимателно лимфните възли по врата ѝ.

— Боли ли?

Идън безмълвно поклати глава. Очите на Невада бяха близо до нейните, прекрасни, внимателни, изпълнени с безпокойство. Дъхът ѝ

излизаше със свистене от устните, а тялото ѝ се бе напрегнало от възбуда при допира на ръцете му. Два дълги и елегантни пръста покриха пулса върху китката ѝ.

— Усеща се добре, не е учестен — заключи Невада.

Идън си припомни как неговият пулс бе ускорил ритъма си при докосването ѝ. Усмихна му се и заговори.

— Ако беше жена...

— Но не съм — прекъсна я той.

— Така е. Имаш право. Съществува пряка пропорционалност между твоята мъжественост и пулса ми. — За миг Идън бе готова да се закълне, че Невада е изненадан. Но дори и да беше така, той умело го прикри.

— Чувстваме се като разглобени, нали?

— За теб не знам, но при мен това е временно.

— Радвам се да го чуя. Ако температурата ти не е над тридесет и девет градуса, ще изям спалния ти чувал.

— Моля те, недей — треперливо въздъхна Идън. — Макар че Бейби има дебела козина, ще умра от студ.

Щом чу името си, Бейби притича до нея и пъхна влажния си студен нос във врата ѝ. Идън го погали по главата. Невада усети, че го залива студена пот, като видя треперещите ѝ ръце, които дори нямаха сила да прегърнат вълка.

— По дяволите, Идън. Слаба си като пеленаче!

Със затворени очи, тя поклати глава и се усмихна.

— Проста настинка. Преживявала съм и по-лоши неща.

— Но не и когато си сама в една хижа на края на света.

— Грешаш. — Тя въздъхна, безсилна да се бори с обзелото я изтощение. — Последния път, когато бях болна, бях съвсем сама в хижата в Юкон. Невероятен студ.

— Какво?

— Мама и татко бяха привърженици на спартанското възпитание на жителите на Аляска.

— Оставили са те сама, когато си болна? — Невада не вярваше на ушите си.

— Татко залагаше капани, а мама помагаше на госпожа Томпсън да гледат бебето. Освен това и Марк беше там. После ските му пропаднаха в една цепнатина на леда, точно пред хижата...

Гласът на Идън притихна до шепот, така че Невада трябваше да сведе глава, за да чува думите ѝ. Тя се прозина.

— Когато му помогнах да се добере до къщата... ръката му беше вече шинирана. За ден-два бяхме много нещастни. Но всичко се оправя.

— Шинирана? — изненада се Невада.

Идън промърмори нечуто, потрепери и се търкулна в страни като се загърна в завивките.

С рязко движение Невада свали якето си и го метна върху нея. След това се зае с огъня. След минута високите пламъци обвиха цепениците и затоплиха стаята. С умението на човек, привикнал да готви на открит огън, Невада се зае да прави супа.

Идън бе потънала в трескава дрямка. Невада приседна до нея. Устните ѝ бяха сухи, но нямаше други признаци на обезводняване и макар че лицето ѝ бе с цвят на тебешир, липсваха сиво-жълтите тонове на сериозните болести. Той положи длан върху челото ѝ и тихо изруга. Идън се притисна до ръката му.

Бейби неспокойно сумтеше до господарката си.

— Ще се оправя. — Той нежно избута муцуната на вълка от врата на Идън. — Остави я да поспи, а аз ще донеса остатък от продуктите. Няма да е гладна, когато се събуди, но трябва да яде.

Идън спа непробудно, докато Невада влизаше и излизаше, изпразваше кабината на камиона и изпълваше стаята с уханието на храната. Стряскаше се от по-силните шумове, но не отвори очи, докато Невада не я привдигна и не поднесе чаша с гореща супа към устните ѝ.

— Пробуди се, Спяща красавице.

— Не съм... красавица.

Невада не бе съгласен.

— И така става, скъпа. И аз не съм вълшебният принц, който ще те целуне.

Идън мрънкаше насън, че я безпокоят, но се облегна на гърдите на Невада и се притисна в тях с безгрижието и доверчивостта на Каролайн. Без да си дава сметка, Невада остави чашата и я взе в прегръдките си. Казваше си, че само ще провери дали температурата ѝ не е спаднала, но сам не си вярваше. Никога не можеше да излъже себе си.

— Ако ти не си Спящата красавица — поде той с плътен глас, — значи си Червената шапчица. Събуди се, Червена шапчице!

Клепачите ѝ се вдигнаха. В него сезираха очи, в които се преплитаха зелено и златно, синьо и сиво.

— Не приличаш на баба ми.

— Защото съм вълкът.

— Страхотно! — въздъхна с усмивка Идън и потърка буза в брадата му. — Винаги съм имала слабост към животните с козина.

— Слабостта е в главата ти — Гласът му бе едновременно нежен и твърд. Помъчи се да не гледа примамливото местенце зад ушите на Идън. — Козинестото животно винаги има остри зъби, които с удоволствие би опитало върху теб.

— Звучи вълнуващо — прозина се тя и изцяло се отпусна върху Невада. — Знаеш ли? Ти си много по-мек от дюшека ми.

Тя се намести в скута му. Завивките се плъзнаха надолу и откриха прекрасните извивки на тялото ѝ. От студа зърната на гърдите ѝ се втвърдиха под леката материя на ски костюма.

Невада получи сърцебиене.

— По дяволите, Идън! Стани!

— Тихо...

Тя се постара да се надигне и прегърна младия мъж. Температурата я правеше ленива. Ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му и опряха в мускулестите му бедра. На сантиметър от пръстите ѝ се усещаше възбудата на Невада.

Той притвори очи, благославяйки я, че бе спряла ръката си. Но благословията му не бе от сърце. Лъжеше се отново.

Нежните пръсти потърсиха мощта на желанието му, но той разбра, че Идън не съзнава какво докосва...

Невада рязко я свали от скута си и я обви със спалния чувал. Затвори ципа.

— Топло ли ти е вече? — попита през зъби.

Тя кимна.

— Добре. — Той взе чашата. — Отвори си устатата!

Тя го послуша.

— Пий!

Тя отпи, облиза устни и попита:

— Какво не е наред?

— Пий!

Тя допи супата и се опита да оближе остатъка, който стигаше до носа ѝ, но не можа. Невада изруга и затвори очи.

— Цяла напаст съм — прошепна Идън. — Какво очакваше? Не съм свикнала да ме хранят. Ако ми освободиш ръцете, ще се храня сама.

Невада се изправи и с бързи стъпки приближи огъня, сипа нова порция супа в чашата и се върна при Идън. Тя успя да измъкне навън ръцете си.

Гледаше го с очи, които променяха цвета си наред с пламъка. Тя нямаше и една трета от силата му, нямаше и две трети от теглото му, но бе спокойна. Доверяваше му се и той се гневеше и се възбуждаше.

— Само не го прави, разбра ли?

— Да не правя какво?

— Ти си дяволски уязвима и дяволски сексапилна. Повтарям ти, Идън. Не ми се доверявай!

Тя понечи да проговори, но срещна погледа му и потрепери. Не от студ, нито от страх. Невада я гледаше с изражението на диво животно, застанало пред пламтящ огън, едновременно очаровано и уплашено, приближаващо стъпка по стъпка, но готово да побегне при най-малкия знак за опасност.

— Не мога да престана да ти вярвам, така както ти не можеш да престанеш да ме желаш. Аз не съм толкова уязвима, колкото ти се струва. И... ти със сигурност знаеш, че аз също искам да те докосвам. Никак не ме бива да прикривам чувствата си.

Идън видя как в очите му избухнаха пламъци, видя как заби пулсът му.

— Ще ми налееш ли още супа, моля? — с треперещ глас изрече тя. — Много е вкусна.

Невада внимателно остави чашата на пода, изправи се и бавно излезе навън.

ОСМА ГЛАВА

Първите златисточервени лъчи на утрото докосваха прозореца на хижата, когато Бейби заскимтя пред вратата, погледна към спалния чувал на Идън и драсна с лапа.

— Господи, Бейби! — с прозявка се изправи Идън. — Никога ли не спиш?

Бейби изръмжа.

— Стой мирна! — обади се плътен глас. — Аз ще го пусна.

Идън огледа купчината от завивки, под която бе Невада.

— Аз вече съм станала. И без това от три дни, откакто дойде ти, не съм ставала. — Тя разтърка очи. — И аз като Бейби съм готова, за да тръгна нанякъде.

Невада не си даде труда да спори. Измъкна се от спалния си чувал и с две крачки стигна до вратата. Отвори я и Бейби се измъкна навън като сянка, останала от нощта.

Невада се върна при постелята си.

Идън едва сдържа възклицанието си, когато го видя. Бе си обул черни джинси, чиито копчета с изключение на едно, бяха разкопчани. Под златистата кожа на бедрата му се очертаваха здрави мускули. Черни косми обсипваха тялото му. Необикновено усещане обзе Идън, глад и желание, с което се сблъскваше за първи път в живот си.

Невада се протегна и се зае да навлича черната си фланелка. Младата жена удържа порива си да се втурне към него и да плъзне ръце по прекрасното му тяло. Искаше да провери силата и еластичността на мускулите му, да прокара пръсти в разрошената след съня коса, да усети вкуса на устните му, да проследи всяка извивка на тялото му с езика си...

— Идън, добре ли си? — Невада се взираше в сумрака, обезпокоен от необичайната тишина.

— Да — каза безгрижно тя.

— Не съм сигурен. — Той навиваше ръкавите си. — Как е кръстът ти? Още ли те стяга?

— Добре съм.

— Няма да си, ако не стоиш на топло. — Невада коленичи до нея и подпъхна завивките под тялото ѝ. — По дяволите! Тресе те! Да не би да развиваш пневмония?

— Не се бой. Още съм далеч от пневмонията.

— Знам аз, че вярваш на небивалици. Тази болест е непредсказуема. Разболяваш се от грип или настиваш и хоп, в следващия миг се бориш за живота си.

Спомените завладяха Идън. Тя се опита да се пребори с тях, но не успя. Опита се да говори, но от устата ѝ не излизаше глас. Въздъхна и опита наново.

— Знам за пневмонията.

Комбинацията от увереност, скръб и примирение накара Невада да се загледа в нея. В светлината на утрото очите ѝ бяха големи и пълни със сълзи, неподвижни, вперени в нещо, което единствено тя можеше да види.

Една сълза се плъзна върху пръста му. Изгори кожата му като разтопено олово.

— Идън — промълви той.

Тя въздъхна и премигна два-три пъти, за да пропъди сълзите.

— Всичко е наред... Само понякога... Понякога спомените са по-властни.

— Да. Така е.

Лешниковите очи се спряха върху лицето на Невада. Идън се усмихна, а сълзите ѝ още тежаха върху ресниците на очите ѝ.

— Тези спомени не са тъжни, не съвсем. Горчиво-сладки са. Аврора бе на десет месеца, едно жизнено и живо бебе. Малко щастливо торнадо. Смехът ѝ ме караше да се сещам за ярките макове.

Идън се усмихна, а гърлото на Невада се сви от обзелите го чувства, които не бе допускал у себе си с години.

— Кога стана това?

— Преди шест години. В една ранна пролет. Бях на шестнайсет, твърде възрастна, за да бъда дете и прекалено млада за друго. Сестра ми Аврора бе почти на година. Разболя се, но заболяването бе типично за бебетата — висока температура за кратко време и безкрайна хрема. След това получи инфекция на ухото, после дойде нова простуда, кашлица...

Идън се поколеба, но продължи.

— Късна буря завладя Арктика, температурите паднаха с около двадесет градуса. Дишането ѝ се промени. Опитавме се да повикаме помощ по радиото, но в бурята самолет не можеше да излети. Единственото, което можехме да направим, бе да я държим на топло и да се молим бурята да спре.

Невада притвори очи. Добре разбираше болката и чувството за безпомощност, обзели семейството на Идън. Бе виждал много разрушени семейства, разрушени селища, разрушени страни.

— Само аз не се разболях и затова Аврора спеше с мен. Когато умря, бе в ръцете ми. Държах я... държах я дълго време.

Настъпи тягостна тишина. Единственият звук бе движението на ръцете на Невада по завивките ѝ. Глезеше я с разбиране. Нямаше съмнение за пораженията от скръбта. Сякаш и сам усещаше да пърхат черните кадифени крила на мъката.

Но виждаше и усмивката на Идън, чуваха и смеха ѝ. Истински, реални. Забавлението ѝ от живота бе завладяващо. Това го бе привлякло към нея — абсолютната ѝ увереност, че животът е златен огън, който изгаря тъмнината и студа.

Идън още се усмихваше, въпреки съзнанието, че животът е жесток и непредсказуем. Бе понесла предателството, бе преживяла смъртта на сестра си и все още бе в състояние да се смее.

— Пръстенчето на верижката ти. Било е на Аврора.

— Да.

— Защо?

Не бе въпрос, само желание да узнае.

— Нося пръстенчето ѝ, за да си спомням винаги, че любовта е непреходна и никога не е безполезна.

Нещо трепна у Невада, част от чувствата, които вярваше, че е погребал, се пробудиха. Болката го поразил, спря дъха му и той остана безмълвен.

А толкова много му се искаше да говори. Би желал да спори с Идън, но не можа. Не знаеше и как да я успокои. В душата му се разнасяха стенания, бе обзет от боязън, бореше се срещу надеждата...

С едва сдържана сила Невада се изправи и се отдалечи от Идън. Тя с усмивка го наблюдаваше как ръчка огъня, слага нови цепеници и

върви напред-назад до мивката. Натисна ръчката на помпата и водата потече като кристален поток.

Напълни три ведра, чайника и кафеника. Сложи ги да заврат на огъня. Невада се движеше с внимателни, добре контролирани движения, а от него се излъчваше топлина.

Идън го следеше с поглед и ѝ напомни за първия си кугуар. Беше в клетка, в която диво се мяташе и ръмжеше по всяка движеща се цел.

Какво става, Невада? Какво от думите ми те разгневи толкова?

Не изрече на глас въпроса си, защото знаеше, че е безсмислено.

След няколко минути тя се изви като пашкул в спалния чувал и навлече дрехите си. Дори и термоизолиращи, тя потрепери в тях.

— Не — прекъсна възраженията му. — Не става. Вече два дни нямам температура, така че ще се изкъпя и толкова.

— Може ли да те гледам?

— Ще се изчервя като мак, но ще оживея.

— Играеш си с огъня — кротко отбеляза Невада.

— Болните хора лесно се изчервяват.

Невада с недоверие поклати глава. Недоумяваше как е възможно да съществуват хора, които не обръщат внимание на предупрежденията за опасност от страна на мъжете и остават нежни и уязвими.

— Казвал ли ти е някой, че си упорита като магаре и с това си вредиш?

— Често. Затова и вярвам в силата на наблюдението като научен метод.

Присвитите зелени очи се плъзнаха по слабото тяло.

— Е, аз съм добър наблюдател, както сама забеляза. И точно сега наблюдавам как се втвърдяват зърната на гърдите ти от студа. Дали реагират така и при допира на мъжки устни?

Идън отвори уста, но не можа да издаде и звук. Бе изненадана, не можеше да мисли, нито да говори.

— Забелязах и езика ти — продължи Невада. — Бърз и розов. Бих искал да го усетя във всяка точка на тялото си. Но най-добре видях дългите ти крака. Бих искал да те докосна там, където се срещат. Искам да проникна в теб и да те гледам, докато го правя. Желая те така силно, че се събудих потънал в пот. — Светлите очи не се отделяха от Идън. — Промени ли вече намерението си да се къпеш пред мен?

— Ти не можеш... Или не... По дяволите, Невада!... Ти няма...

Невада пъхна палци под колана си и загледа с очи, които не изпускаха променящите се изражения на Идън. Тя тихо изруга, мина край него и приближи огнището.

— Бъркани яйца или на очи? — попита я, сякаш нищо не се бе случило.

— Не — процеди през зъби тя. — Благодаря ти.

— Колко си любезна!

— И ти трябва да опиташ. Много добре влияе на отношенията между хората.

— Предпочитам честността.

— Нима? Тогавя опитай. — Тя го стрелна с блеснали очи. — Аз съм сърдита не защото ме желаеш, а защото ти се ненавиждаш заради това. Защо, Невада? Защо да не ме желаеш?

— Няма да те имам.

Идън въздъхна гневно. Заговори като жестикулираше безпомощно. Замълча и поднови:

— Аз няма да ти откажа, Невада.

— Защо? Да не би да лягаш с всеки срещнат?

— Ти как мислиш?

— Мисля, че побесняваш дори и от докосване.

— Прав си.

— А мен защо приемаш?

Идън се намери да даде пространно обяснение за невероятните чувства, които владееха сърцето ѝ, но отговорът ѝ прозвуча, неочаквано и за нея, само в три думи:

— Обичам те, Невада.

Устните му се извиха и лицето му доби диво изражение.

— Точно от това се боях. Приказки. Няма да разбереш, че между нас може да има само секс. Пожелах те още в първия миг. И ти ме пожела. Любовта не може да го промени. Секс. Чист и обикновен, горещ като адски огън.

— Можеш да го наричаш както искаш.

— А ти ще го наричаш любов, така ли?

— Какво те е грижа как ще го наричам? Не те карам да изричаш лъжи за чувствата си към мен. Не съм те молила за нищо, освен за едно къпане.

— Нека да ти обясня какъв е истинският свят, приказна принцесо. — Невада се престори, че не е чул думите ѝ. — Истинският свят е Афганистан. Вървиш из тесни процепи между планините с петима неудачници зад себе си и когато стигнеш назначението си, виждаш, че си сам. Около теб няма друго, освен кръв. И тишина. Истинският свят е мястото, където ти се бориш в името на онова, в което вярваш и внезапно разбираш, че дали си победител или губещ, е все едно пред лицето на смъртта. В истинския свят владееш сто начина да убиваш и нито един, за да спасиш живота на едно дете.

Идън понечи да го прекъсне, но Невада продължаваше да говори. Гласът му бе безизразен, думите сякаш я удряха и я принуждаваха да слуша.

— В истинския свят влизаш с хората си в селото им, а съпругите, сестрите, майките и дъщерите им са убити по начин, който дори не можеш да си представиш; децата са болни или прегладнели до смърт, а бебета са толкова слаби, че не могат и да плачат, но майките им нямат мляко и единственото, което можеш да сториш, е да се молиш за душите им докато умрат, а след това да ги погребеш и да си тръгнеш. Просто да си тръгнеш, защото всеки, който е загрижен за стойността на нечий живот дотам, че да бива наранен от загубата му, е глупак.

— Невада — прошепна Идън и протегна ръка в желанието си да го успокои. — Невада, аз...

С мълниеносно движение той хвана китките ѝ и тя извика.

— Не ме докосвай, Идън. — Вместо да я пусне, той се приближаваше до нея. Устните им почти се докосваха. — Желая те така, че не мога да спя нормално, не мога спокойно да си поема дъх, не мога да погледна ръцете си, без да си представя тялото ти между тях. Господи! Дори устните си не мога да оближа, без да се запитам какъв е вкусът на твоите.

— Опитай! — прошепна тя. — Опитай вкуса ми, Невада.

Със стон той приведе главата си.

Устните на Идън бяха нежни, топли и беззащитни. Отвориха се без колебание и езикът ѝ мигновено се стрелна към неговия. Целувката им ставаше все по-дълбока и по-дълбока, гореща, сладка. Истинска! Той искаше повече, притискаше се в тялото ѝ и се притесняваше от свободата, която се канеше да си позволи.

Тогава осъзна, че Идън трепери. По бузите ѝ падаха горещи сълзи. Той пусна китките ѝ и се отдръпна. Облиза устни и усети соления вкус на сълзите ѝ. Дълбоко у себе си усещаше болка.

Знаеше, че трябва да стои далеч от нея, защото единственото, което можеше да ѝ даде, бяха сълзите. Но не знаеше, че сам той може да се нарани. Откритието го шокираше.

— Разбираш ли ме сега? — тихо попита той, но в очите му нямаше нито нежност, нито топлина.

Идън бе удивена от страстта му и очевидната боязън да не направи нищо повече. Инстинктът ѝ не бе я подвел. Невада бе човек, чиито чувства бяха прикрити под пластове лед. Той бе такъв по собствен избор. Бе стигнал до точката на топене в Афганистан и не се бе разтопил.

За да останеш здрав плащаш скъпо и прескъпо. Отричаш се от чувствата си. Те са проява на слабост, когато само най-силните и най-жестоките оцеляват.

Невада Блекторн бе оцелял.

Боец.

Макар че Идън не сподели мислите си на глас, изражението на Невада се промени. Познаваше я и я желаше със страст, която по сила съответстваше единствено на отказа му да признае съществуването на любовта.

Секс, не любов, напомни си тя. Вече разбираше защо той поставяше граница между двете.

Приказки. Приказно момиче.

Със затворени очи Идън преплете пръсти, за да не протегне ръце към него с предложение да го успокои. Трябваше да открие как да освободи кугуара, без да бъде накъсана на парчета.

Ако можеше да бъде освободен.

Нямаше гаранция, че ще успее. Разполагаше с чувствата и обичта си, а битката не бе започнала.

Трябваше да победи или да щеше да загуби и да се оттегли.

Победа или крах. За Невада трети път нямаше. Нямаше и неутрална земя между нападението и защитата, където двама души биха могли да се срещнат, да си протегнат ръце и учтиво да поговорят за това-онова. И двамата трябваше или да победят, или да умрат.

Невада скоро щеше да разбере, че не само той се бореше в името на идеалите си.

Кредото на Идън бе любовта.

— Кафето е готово. Искаш ли? — попита я Невада.

— Да, моля — с отсъстващо изражение отвърна Идън, която за пръв път проумя риска и необходимостта да го поеме върху плещите си.

— Отново сме учтиви, така ли? — Той наля от димящата течност.

Идън изгледа Невада и реши, че е дошло времето да открие огъня на необявената война.

— Върви по дяволите, Невада. Но първо ми дай кафето!

Устните му се извиха. Без да я поглежда, той върна кафеника върху огъня, подаде ѝ чашата и се загледа в пламъците.

— Веднага.

— Усмивката ти. Тя беше второто нещо, което забелязах в Уест Форк. Искрена, лъчиста.

— Ха! Усмивката била второто нещо. А кое бе първото, моля?

— Аз съм мъж. Какво мислиш, че съм забелязал?

— Дължината на якето ми?

— Да, нещо подобно. След това открих походката ти. Движиш се като жена.

— Невада, та аз съм жена!

Зелените очи я стрелнаха. Невада се обърна с лице към огъня.

— Ти беше една изключителна жена, на неподходящо място и в неподходящо време. И вървеше право към мен.

— Ти беше с брада.

— Както и барманът.

— Твоята ми хареса повече. Прекрасна мъжка козина! Прииска ми се да отъркам бузата си в нея, за да се уверя, че наистина е така хубава, както изглежда.

Идън остави чашата си в страни, протегна се и с усмивка започна второто нападение.

— След това разбрах, че е още по-приятна. Когато ме целуна, я усетих с врата си, с голите си рамене, по китките, между моите...

— Защо просто не престанеш да ме докосваш? — грубо я прекъсна Невада.

Идън се изправи, свали ръце и уж случайно погали с пръсти косата му.

— Не си ми оставил свободно пространство. Как да не те докосвам?

Невада реши да хвърли още една цепеница във вече буйния огън. Разхвърчаха се искри. Той завъртя ведрата, така че студената им страна се озова под пламъците. Взе кафеника и го подаде на Идън.

— Нервна ли си?

— Какво?

— Галиш ме. Така ли се успокояваш, когато си нервна?

Идън осъзна, че пръстите ѝ си играеха с косата на Невада така, сякаш до нея бе Бейби.

— Както вече казах, трудно е да не докосваш някого в пренаселено място.

— Не знаех, че пренаселвам стаята. — Очите му сякаш я прободоха. — Дори бих могъл да се закълна, че има достатъчно пространство.

— Не съм свикнала да ми се нарежда кога мога да ходя на лов или да се къпя, какво да ям, къде...

— Ти си болна — прекъсна я Невада.

— Бях болна. Вече съм добре. Имам достатъчно добра представа за собствените си възможности. Нормално е за човек, отраснал в Юкон. Добре съм, Невада, и ако продължаваш да ме спираш, пригответи се за бой.

— Бой?

— Да. Аз съм като Бейби. Щом не мога да се боря отвън, го правя вътре.

— Бой. — Невада поклати глава. — Мила, не познавам друга като теб.

— Значи сме наравно. — Идън го изгледа над ръба на чашата. — И аз не познавам друг като теб. И не съм била целувана така. Сякаш от едната ми страна бе адът, а от другата — раят. А по средата грееше дъга...

Тя усети, че дъхът на Невада секна. Зениците на очите му се разшириха.

— Така ли беше и за теб, Невада?

За миг предположи, че младият мъж ще я повали пред огнището и отново ще я целуне, но той се изправи, грабна якето си и отвори вратата.

— Отивам да видя леговището на кугуара.

— Каква откровеност. Искаш ли отново да се върна към любезността? Не е ли по-добре да изразходвам натрупалата се у мен енергия като те галя?

Вратата леко се затвори зад гърба на Невада.

— Ако срещнеш Бейби, прати ми го — извика тя. — С него ми е по-весело.

Невада не отговори.

Идън приближи прозореца. Невада извири няколко пъти с уста, високи и ясни звуци. След минута Бейби бе при него.

— Във военната терминология поведението на Невада би било характеризирано като пренебрегване на противника — каза на глас тя. — Но хората му казват чисто и просто отстъпление.

С усмивка тя провери водата във ведрото и кимна с одобрение. Докато се нахранеше, щеше да е достатъчно топла.

Два часа по-късно Идън се чувстваше на седмото небе, чиста като слънчевата светлина. Излезе навън и изнесе спалния чувал на Невада. Просна го на слънце. Нейният чаршаф, още влажен, висеше на въже, опънато от хижата до най-близкото дърво. Сутиенът ѝ от бежова дантела бе мокър, но бикините ѝ бяха почти сухи. Реши, че би могла да преживее час-два и без бельо. Топлият въздух доказваше, че пролетта е на път.

С типичния за сезона каприз бе задухал южнякът и температурата на въздуха бе около двадесет градуса. Снегът се бе разтопил напълно и земята ухаеше. Всяко вдишване, както и усещането на приближаващата пролетна жизненост, бе празник за чувствата.

Запя птичка. Идън се закова на мястото си и притвори очи. Приемаше песента със същото удоволствие, с което приемаше слънчевата светлина.

Храстите зашумяха и се чу лекото докосване на лапи върху земята. Вече не бе сама. Тя отвори очи и се обърна.

— Здравей, Бейби. — Тя зарови пръсти в козината му и се огледа за Невада. В слънчевата светлина изглеждаше мургав, а движенията му издаваха неимоверната му мощ.

— Откри ли това, което търсеше?

— Ограничих пространството. Ще опитам отново следобед. Снегът се топи много бързо, дори и по сенчестите места.

Невада забеляза блясъка на очите ѝ, цвета на бузите ѝ. Затвори очи, за да преодолее копненията на тялото си.

— Изкъпа ли се?

— Да. Стоплих вода и за теб, ако искаш.

— Искам. Благодаря ти.

— За нищо — отвърна Идън. — Извикай ме като свършиш и ще приготвя обета.

Невада кимна, и без да продума влезе в хижата. Идън с въздишка обърна спалния чувал, за да се изсуши и от другата страна. Невада има право, каза си. Военните действия изключват любезността. Така е още по-лошо.

Военните действия не се промениха по време на обета. Пикантните сандвичи, които Идън бе направила, губеха вкуса си. Тя опита да поведе незначителен разговор, но Невада участваше с хладни и кратки любезни отговори.

Идън погледна Бейби, който безсрамно бе положил глава върху коленете на Невада и му каза:

— Ухапи го!

Вълкът я изгледа невярващо.

— Нали ме чу? Първо Невада се оплака, че съм любезна, след това се нахвърли върху ми, че съм била искрена. А сега използва това като оръжие срещу мен. Така че, хапни го за обяд. Бог ми е свидетел, че този мъж не става за нищо друго.

Бейби не ѝ обърна внимание и отново положи муцуна върху ръцете на Невада.

— Остави човека на мира, Бейби! Не виждаш ли, че не го интересуваш? Не го моли!

Идън потръпна, защото думите ѝ отекнаха в главата ѝ.

Не е лош този съвет, каза си. И аз трябва да се вслушам в него.

Изправи се, отвори вратата на хижата и се обърна към Бейби:

— Вън!

Бейби изтича и се наместа в локвата под една сянка. Идън прибра останалата храна в шкафа. Невада дояде сандвича си, пийна вода и се зае да прибира вещите си.

Идън се досети, че се кани да си тръгва. Обзе я притеснение. Когато започна битката, не предполагаше, че е възможно той да се измъкне от бойното поле, като отнесе сърцето ѝ.

Тя не познаваше добре военната стратегия и тактика.

А Невада бе изключително вещь в тази област.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мълчаливо Идън се зае да пъха якето в раницата си.

— Отиваш ли някъде? — Невада я гледаше изпитателно.

— На лов за котки. — Тя внимателно контролираше гласа си. — Много ме бива в това, макар да е ясно, че за друго не съм добра. Целувките. Воденето на битка...

Очите на Невада се присвиха. Младата жена не бе в състояние да преодолее тъгата в гласа си.

— Ще ти дам клетъчния телефон. Сложи и него в раницата си.

— Не, благодаря.

— Това не е молба, а закон за „Рокинг Ем“. Щом тръгваш да бродиш из планините, вземаш и телефона, за да можеш да се обадиш, ако изпаднеш в беда; прикритието не е идеално, но е по-добро от нищо.

— Не ти помогна миналата седмица.

— Телефонът бе останал в чантата на седлото.

— Прекрасно място.

— Не бъди нагла — нервно изрече Невада.

— Защо не? Така ти помагам.

Идън не сложи раницата на гърба си, а нехайно я провеси през рамо. Отвори вратата и се нацели да пристъпи навън, когато ръцете на Невада я спряха. Вратата отново бе затворена. Движенията му бяха светкавични. Голите му ръце издаваха силата, която бе овладял. Бе истински боец, привикнал да се бие и да печели.

— Щях да те пусна да си вървиш. — Гласът му бе дрезгав. — Бог да ми е на помощ, опитах се да го направя. А след това те зърнах как стоиш в слънчевата светлина, усмихната, заслушана в песента на птица. Беше толкова красива, че едва не коленичих.

Той сви пръсти в юмрук и бавно ги отпусна. Ръцете му леко трепереха.

— Приказно момиче, направено от смях и слънчеви лъчи — прошепна той. Устните му докосваха косата ѝ, ухото, опитваха

топлотата на врата ѝ. — Не съм подходящ за теб, но ще те желая, докато се движа.

Идън вдигна ръце пред лицето на Невада и му показва, че треперят. Той промърмори нещо, което можеше да бъде и ругатня, и молитва. Тя понечи да се обърне към него, но бе отново притисната към вратата от силното му тяло.

— Помисли си добре, преди да се обърнеш. — Гласът му бе груб и издаваше възбудата му. — Не ти предлагам любов, нито щастие след това. — Невада сведе глава и притисна устни до врата ѝ — Но когато свърша, ръцете ти няма да треперят.

Първично желание разтърси тялото ѝ. Внезапно осъзна, че Невада е отпуснал ръце и не я притиска. Стоеше до нея и чакаше отговора ѝ. Тя бавно остави раницата да се свлече на пода и се обърна с лице към него.

Погледът му спря дъха в гърдите ѝ. С вопъл протегна ръце към неговите и само след миг Невада я целуваше. Тя мълвеше името му и обви с ръце врата му. Той отново я целуна и отне способността ѝ да говори, да мисли, да диша.

Единственото, което интересуваше Идън, бе допирът до тялото му, прегръдката му. Опитваше вкуса на устните му и се оставяше на неговите. Пръстите ѝ рошеха косата му, брадата му или се впиваха в раменете му. С възторг опипваше мускулестите му ръце и се опияняваше от силата, излъчвана от тялото му, като пламенно отвърщаше на целувките му.

Невада с изненада откри, че младата жена му даряваше повече, отколкото бе очаквал, отколкото бе получавал от друга досега. Тя откликваше с щедростта на лятото, ускоряваше ритъма на сърцето му и той се отдаваше на огнения вихър на целувките. Езикът му проникваше все по-навътре със страст. Двамата бяха останали без дъх, преплели здраво ръце. Невада внимателно вдигна Идън, макар че се боеше да не бъде отблъснат.

Накрая вдигна глава и остави Идън да се отпусне върху тялото му, без да се опитва да прикрие възбудата си. Потръпна от удоволствие, щом тя притисна устните си в неговите. Държеше я в ръцете си и диво се бореше да възвърне контрола върху чувствата си, върху реакциите си, който бе считал за неотменен в продължение на много години.

— Господи! — Опита се да се отдръпна от Идън, но вместо това едрата му длан вплете пръсти в косата ѝ.

— Невада? — Идън силно го прегърна, уплашена, че ще се отдалечи от нея. — Какво не е наред?

— Нищо. Всичко. Ти ме изненада, Идън.

— Аз?

Невада прокара пръсти през светлата ѝ коса, после вдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Да — каза ѝ. Захапа леко долната ѝ устна и потръпна едновременно с нея. — Ти ме желаш.

— Какво?

— Усетих го, видях го. Ти ме желаш.

— Какво лошо има в това? — Очите ѝ бяха огромни.

Той долавяше смущението ѝ така, както усещаше страстта ѝ.

— Нищо. Няма нищо лошо. Само е... Изненадващо. Никоя жена не ме е целувала като теб. Без сметки, без да очаква нещо в замяна. С пълно себеотдаване и огнена страст. Щом те целунах, страстта ти още по-силно се разгоря. Можеш да те обладая. Бог ми е свидетел, че го исках.

Идън го гледаше неразбиращо.

— Не усети, нали?

Тя поклати глава.

— Не дойдох в Уайлдфайър каньон, за да се любя с теб. Дори доброволно изпразних джобовете си, за да държа ръцете си в тях, ако се изкуша да те докосна. Оказа се безполезно и сега се питам как да те предпазя да не забременееш. Какво ще кажеш? Можеш ли да се справиш с това?

Идън отново поклати глава. Невада подигравателно изви устни, въпреки че очите му блестяха от обзелата го страст.

— И аз мисля така — каза ѝ. — Ти не спиш с мъжете, нали?

Идън за трети път поклати отрицателно глава.

— Хубавото е, че има различни начини да хванеш котката.

— Какво?

Невада се поколеба, вдигна глава и попита:

— Колко опитно си, Приказно момиче?

Тя прехапа устни и го изгледа разтревожено.

— За какъв опит говорим, практически или интелектуален?

- Практически.
- Не много.
- Колко е това „не много“?
- Никак.

Невада подсвирна.

- Девствена си, нали?
- Това няма значение. Всяко момиче започва така.
- Господи! — бе единственото, което Невада успя да каже.

Гледаше я невярващ.

- Не се притеснявай! Девствеността не е заразна.
- И аз не съм заразен, но не е нужно да се безпокоиш за това.
- Не те разбирам.
- Ще си останеш девствена.
- Но аз не искам...
- Ще бъдеш много опитна, но така или иначе си оставаш

девствена.

- Това пък какво значи?

Невада взе лицето ѝ в големите си длани. Устните ѝ тръпнеха от целувките, с които го бе научила на повече, отколкото знаеше до този миг за страстта между мъжа и жената. Чудеше какво ли още би могъл да открие, на какво да научи прекрасната си и страстна Идън.

Присвитите очи на Невада се плъзгаха по извивките на изящното тяло на момичето, от гърдите до коленете ѝ, а тя имаше усещането, че за първи път е открила сладостта на първите пролетни слънчеви лъчи.

- Невада — прошепна тя, — няма ли да ме целунеш?

- А не искаш ли ти да ме целунеш?

— Дали искам? — Тя меко се засмя, като се питаше дали младият мъж е в състояние да проумее, че любовта за нея бе ново усещане — първично и диво. Не можеше да го изрази в слова.

— Когато те хванах за ръката, за да не убиеш онова момче в бара и ти ме погледна... ти ме видя, Невада. Проникна в душата ми и затова ме остави да те спра. Позволи ми и аз да те видя — шептеше замаяно тя. — Родени сме един за друг. Искам да бъда с теб. В рая или в ада, все едно къде!

Невада тихо простена и приближи устни към устните на Идън. Щом усети топлината на езика ѝ, я притисна и повдигна леко тялото ѝ. След време се опита да я отдалечи от себе си, останал без сили от

неимоверните усилия, които полагаше, за да контролира тялото си. Но удоволствието го опияняваше и не бе в състояние да се възпре.

Само още веднъж. След това ще спра и ще си поема дъх. Само веднъж...

Плъзна отново език между устните ѝ и дочу сподавен стон. Бавно овладя устата ѝ и се опита да спре. Но Идън не желаше да се откаже от милувките му, от първичната му мъжка страст. Инстинктивно зъбите ѝ ограничиха движенията на езика му, подканвайки го да продължат.

Идън би се засмяла на реакцията му в този миг, ако Невада не бе плъзнал ръце по тялото ѝ. Притискаше гърдите ѝ и тялото ѝ се извиваше, понесено върху гребена на горещите вълни на желанието.

Езикът на Невада отново проникваше в устата ѝ и предизвикваше Идън. Ръцете му галеха гърдите ѝ, чиито зърна бяха станали твърди. Той ги докосна и така предизвика ново усещане, което разтърси тялото на момичето. Имаше чувството, че костите ѝ се разтапят.

— Невада, не издържам повече. — Тя бе удивена от мощта на чувствата си и посегна към ръцете му.

— Не се опитвай! Аз ще те държа. Мога да те държа и с една ръка. — Гласът му бе суров. — Но първо имам да свърша нещо. Не, сто неща. Хиляда... О! Господи, Идън, какво ми правиш?

Идън отвори очи и срещна погледа на Невада. Защо ли бе решила, че е хладен? Бе горещ, изгарящ като целувките му.

— Сложи ръцете си на врата ми. Дръж се за мен.

Ръцете му отново се плъзнаха от раменете към бедрата ѝ, телата им бяха притиснати и тя усещаше възбудата му. Инстинктивно му отвърна със страст, леко разтвори бедрата си и той простена. Избутваше с леки тласъци тялото ѝ ту нагоре, ту надолу и всеки път се заричаше, че ще спре.

Не спираше.

— Отвори устни и ме целуни — каза ѝ, надвесен над нея. — Искам да проникна в теб. Целуни ме.

Идън покорно изпълни желанието на младия мъж, самата тя тръпнеща от наслада. Светът се завъртя около нея и тя още по-силно заби пръсти в раменете му. Той внимателно я положи върху дюшека. Желаше я с настоятелност, която изглеждаше невъзможна. Опитваше

се да не мисли, защото само така можеше до известна степен да контролира тялото си.

Дълго след това Невада с неудоволствие прекрати целувката. Вдигна глава и въздъхна. Никой не го бе изкушавал като Идън, лежаща тръпнеща и беззащитна в ръцете му, изпълнена с желание, което го караше да тръпне.

— Трябваше да сложа лед във водата, с която се къпах. — Невада не можеше да преодолее възбудата си.

Огледа я отново от глава до пети. Не пропусна нищо. Нито вената на врата ѝ, която пулсираше в бесен ритъм, нито зърната на гърдите ѝ, които ясно се очертаваха под меката материя на блузата.

— Но нямаше да помогне.

— Нямаше ли? — дрезгаво изрече Идън. — Мислех, че ледената вода помага винаги.

— Когато излееш ведро с вода върху пламтящ огън, получаваш пара — поклати глава той и я наведе към гърдите ѝ.

Зъбите му леко захапаха едното от зърната и Идън почувства, че ѝ се вие свят от удоволствие. Изви се като дъга към тялото на Невада.

— Пламтящ огън. Истински, по-горещ от ада. Ще ми разрешиш ли да те съблека или искаш да си в безопасност?

— Аз винаги съм в безопасност с теб, Невада. Знам го още от първия път, когато те видях.

Гъстите ресници се спуснаха и скриха блестящо зелените очи на Невада. Идън прокара пръсти през косата му, погали брадата му и нежно го целуна.

— Съблечи ме, Невада — прошепна тя и плъзна език между зъбите му. — Искам да усетя брадата ти. Искам да те усетя...

Ръцете му се преместиха от врата ѝ към кръста. Дрехите се свлякоха и разкриха прекрасните извивки на гърдите ѝ. Тя почервеня. В очите на Невада разкри страст и възхита, които я накараха да забрави, че не се бе отдавала никому.

Тънката верижка меко блестеше на врата ѝ. Невада плъзна език по дължината ѝ. Болка и удоволствие се сляха в едно. Опитваше се да си представи какво ще стане, ако той остави контролът да му се изплъзне.

Невада съзнаваше, че трябва да спре, да остави Идън недокосната, но не можеше. Още не. Тя бе прекрасна, топла, а той от

цяла вечност копнееше за топлота и красотата.

Ръцете му галеха връхчетата на гърдите ѝ. Сякаш тялото ѝ се взриви. Невада я гледаше с очакване. Тя бе готова да му даде тялото си, но не можеше да пренебрегне моментното колебание.

— Мога да те сваля долу и да те унищожа. — Невада бе разкъсван от желание да докосне всяко кътче от тялото ѝ. — Знаеш го, нали? Имаш ли нещо против устните ми? Кажеш нещо, Идън. Не искам да те уплаша или да те стресна.

Тя притисна ръцете му към тялото си и го погледна право в очите. Желанието бе овладяло изцяло тялото ѝ.

— Аз не съм уплашена. Знам, че никога не би използвал силата си срещу мен и това е най-важното.

Идън погали брадата му, устните му и пъхна пръсти между тях.

— А сега някои от мислите ми по-скоро биха стреснали теб, а не мен. Нямам опит, но не се страхувам. Докосвай ме както искаш. Научи ме как искаш аз да те докосвам. Искам да ти дам онова, от което имаш нужда, всичко, за което си мечтал. Искам... искам всичко.

В продължение на минути Невада се бореше със себе си. Идън не съзнаваше какво му причинява, какво му предлага. Бе я пожелал с дива страст още оня ден, когато тя вървеше към него в бара. Сякаш самото слънце бе слязло на земята и го бе повикало.

Идън бе дар, който не можеше да си позволи да приеме.

Идън бе дар, от който не можеше да се откаже.

— Идън...

Невада искаше да поговори с нея, но глас не излизаше от устата му. Само дисциплината на боеца му помагаше да се дръпне от нея. А тя го гледаше с очи, събрали всички цветове на живота, страстта. Тя шептеше омайни обещания. Обещаваше му... всичко.

Невада обви с език пръста на Идън, смукна го нежно и го пусна.

— Това значи ли, че няма да възразиш, ако сваля обувките и чорапите ти?

Идън се усмихна.

С бързо движение Невада я вдигна и остави да коленичи. Свали обувките и чорапите ѝ и нежно потърка кожата ѝ. С удивление проследи промяната в израза на Идън.

— Познаваш по-добре от самата мен тялото ми — каза тя. — Ръцете ти са топли и силни. Обожавам ръцете ти, Невада.

Той вдигна едно от стъпалата ѝ и го приближи до лицето си. Идън трепна. Невада леко захапваше един след друг пръстите ѝ и те се свиваха и разпускаха. Идън бе останала без дъх и Невада бавно се дръпна назад. След това плъзна ръце по дължината на бедрата ѝ. Щом ги постави върху колана на джинсите, я изгледа въпросително.

— Както искаш, Невада — дрезгаво шепнеше тя. — Кажи ми какво да правя. Кажи ми как да те направя щастлив.

— Ти ми се доверяваш... — Невада затвори очи, а когато отново ги отвори, те блестяха като брилянти. — Приказно момиче, щастлив съм да те държа в прегръдките си.

Той отново потърси гърдите ѝ. Лека въздишка се отрони от устните ѝ, щом Невада внимателно свали джинсите ѝ. Тя осъзна, че е гола под изпитателния взор на Невада и се разтрепери. Той положи длан върху тъмния триъгълник на слабините ѝ и проникна с дългите си пръсти между краката ѝ.

— Всичко е наред — каза ѝ. — Вече не си гола.

Ръцете му бяха нежни и внимателни. Идън имаше чувството, че се разтапя, а Невада се опияняваше от отговора на тялото ѝ.

— Целуни ме, Идън. Позволи ми да проникна в теб.

Идън разтвори устни и се понесе на вълните на сексуалната възбуда при допира на езика на Невада до нейния. Тя извика.

Срамът я бе изоставил напълно. Невада леко я ухапа по врата и отново спусна ръка по бедрото ѝ. Предизвикваше я, галеше я, а тя бе пламнала така, сякаш бе потопена в лава.

Невада нежно я притисна към себе си като се опитваше да пренебрегне силата на незадоволената си страст. Бе невъзможно. Поемаше си дъх и усещаше уханието на тялото ѝ, топлината и мекотата му.

След няколко минути Идън въздъхна.

— Беше прав. Ръцете ми вече не треперят. А ти си още тук.

— Ще оживея.

— Радвам се да го чуя, защото имам нужда от помощта ти.

Тя се приведе над ботушите му.

— Идън, какво правиш?

— Свалям ти ботушите.

— Виждам — прозвуча рязко отговорът му.

— Така си и мислех. — Тя нежно го изгледа. — Вгледай се по-отблизо и ще видиш как изчезват и дънките ти.
Невада стрелна ръце и сграбчи нейните.
— Не бива — каза й.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Винаги, когато Бейби бе в бараката, Идън се будеше призори. Тя разтърка очи и хвърли поглед към мястото, където обикновено беше постелята на Невада, навик, придобит през последната седмица.

Беше празно.

Вече седем дни беше празно. Нямаше причина да се надява да не е. Бяха се любили, беше я накарал да плаче от удоволствие... И след това изчезна, без да й каже нито дума. Повече не го видя.

Мълчаливо тя задаваше едни и същи въпроси, които я измъчваха, щом се събудеше в самотата на бараката.

Защо си отиде, Невада? Питях те защо се отричаш от слабостта си към мен. Отвърна ми, че съм била твоя. После се любихме и ти си тръгна безгрижно, сякаш нищо не е станало. Защо? Не ти ли беше приятно?

Идън премигна два-три пъти, за да спре сълзите си и се зае да си приготвя закуска. В Бараката бе толкова студено, че дъхът ѝ се виждаше. След южняка бе дошъл леден северен вятър и тя имаше чувството, че се кани да остане до юни. През нощта отново бе паднал сняг.

— Ако е тръгнал след майката кугуар, ще открием следите ѝ. Най-после ще видя леговището ѝ. Нали, Бейби? — Идън се учуди на собствения си глас.

Животното наостри уши. Жълтите му очи следваха всяко движение на младата жена, която, след като се нахрани, почисти и подреди стаята.

— Готов ли си да вървим?

В миг Бейби бе до вратата, вибриращ от възторг и нетърпение.

— Добре. Да вървим. Време е да намерим нещо по-едро от рис.

Бейби махаше с опашка, готов да започне приключението.

Идън се закле да мисли за кугуарите, а не за мъжа, който бе разбил сърцето ѝ и наранил душата ѝ и отвори вратата. Вълкът се стрелна към горичката, приличен на нисколетяща сянка.

Нахлузи раницата на гърба си. Върху снега ясно личаха лапите на Бейби. Знаеше къде отива — първо до ручей, а после до голямото махнато дърво, където за пръв път бе открили кугуара. Котката бе успяла да се изплъзне от преследвачите си преди две седмици.

Като се оглеждаше за майката, Идън видя следите на два други кугуара, фотографира ги и ги проследи, докдето можа. Единият бе млад екземпляр, който търсеше своя територия, но границите вече бяха маркирани от по-старите. Обезкуражен, той очевидно се бе отдалечил от определената на Идън площ за изследване.

Вторият кугуар постоянно пребиваваше там, но нямаше леговище. Ставаше дума за мъжко животно. Проследяването му беше изключително трудно, дори и когато носът на Бейби бе впрегнат в работа. В лошо време, ако кугуарът не носеше електронен нашийник, задачата ставаше невъзможна.

Идън се надяваше, че Невада ще се окаже прав, че кугуарът до голямото дърво е женски. Фактът, че не се бе мярнал през последните две седмици, бе окуражаващ. Вероятно махнатото дърво бе в периферията на владенията на майката. Тя ходеше на лов, но се задържаше близо до малките си. А върху току-що навалелия сняг следите щяха да се виждат изключително ясно.

Три часа по-късно и на разстояние от десет километра Бейби откри пресни следи. Воят му наелектризира тишината. Идън му свирна, за да го повика при себе си. Той послушно я приближи. Тръгна редом с господарката си, доволен да участва в преследване. През последната седмица с Идън прекарваха почти целия ден навън, защото тя не желаше да си спомня за Невада.

Идън изучаваше следите, открити от Бейби. Бяха от кугуара, който Бейби веднъж бе поставил в безизходно положение. Ясно се виждаше, че единият пръст на предната му лява лапа бе по-голям от другите. Идън въодушевено тръгна по дирята. Дърветата съвсем оредяха. Движеха се по гол склон. Необяснимо защо стъпките на кугуара се виждаха прекалено близко една до друга и изчезнаха.

Идън премери с крачки разстоянието дотам, където следите отново се появяваха и подсвирна от удивление.

— Десет метра! Не е лошо за женска.

С бинокъла си тя оглеждаше местността. Вятърът вилнееше по хълма. Духаше откъм гърба ѝ.

Внезапно Бейби вдигна глава и нададе протяжен вой.

— Тихо! — Идън не свали бинокъла от очите си.

Бейби лаеше и танцуваше.

— На място!

Бейби се спря и тихо изскимтя.

— Стой мирен, Бейби! — нетърпеливо го предупреди Идън. —
Какво те разтревожи?

— Аз.

Гласът на Невада стресна Идън. Тя се обърна и го изгледа, като не вярваше на очите си. Първото, което видя, бе пушката на рамото му. Второто бяха очите му, студени и безстрастни като небето. Доплака ѝ се от болка.

— Наваля нов сняг и Люк ме изпрати да ти помогна.

— Изпрати те. — Гласът ѝ бе лишен от емоции. — Разбирам.

Отново се зае да проучва околността, обзета от отчаяние. Сърцето ѝ препускаше, а ръцете ѝ трепереха. Тя стисна бинокъла със сила, от която кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Люк ме изпрати. Изпрати ме. Думите ехтяха в ушите ѝ.

По никакъв друг начин Невада не би могъл да се изрази по-ясно, че само бе изпълнил разпоредбата на собственика на „Рокинг Ем“.

— Благодарни от мое име на Люк, но му кажи, че помощ не ми е нужна. Двамата с Бейби сами си вършим работата.

— Люк не се интересува дали съм ти нужен. Каза ми да проверя какво става с теб.

— Вече го стори. Добре съм.

Невада я слушаше с присвити очи. Не познаваше гласа ѝ, сякаш разговаряше с непозната.

— Съмнявам се, че си добре.

Тя замълча.

Невада изруга под мустак. Пристъпи към Идън, като се стремеше да не приближава, но не можеше да се спре. Гъвкавото му тяло се извиваше от напрежение. С две крачки се озова до нея.

— По дяволите! Не исках да стане така! Не исках да те нараня!

Идън свали бинокъла. Бе ѝ ненужен. Сълзи капеха от очите ѝ.

— Затова ли си тръгна, без да ми кажеш и дума? За да не ме нараниш?

— Какво очакваше да направя? Да ти разказвам приказки за любовта? Не съм те лъгал, Приказно момиче! Знаеше какво ще стане, когато реши да ми се отдадеш.

Невада замълча, поразен от спомена за изпепеляващата сексапилност на Идън. Усети остра болка и желание да бъде докосван от ръцете ѝ. А се бе заклел пред себе си, че няма да позволи да бъде докосван отново...

Опита се да застави волята си да застане срещу копнежа, но бе безсилен. Обърна Идън с лице към себе си и видя сребърната нишка на сълзите.

— Не разбираш ли? — диво прошепна той. — Не мога да бъда такъв, какъвто искаш.

— Мъж, който вярва в любовта. — Тя затвори очи.

— Да — с палец Невада галеше брадичката ѝ. — Казах на Люк, че няма да идвам тук. А той ми отвърна, че или трябва да изпълня нареждането му, или да си събирам багажа. Но аз няма да ти позволя да ми отнемеш единственото място, което чувствам като свой дом. Затова дойдох. Знаех, че ще те нараня.

— Невада — протегна ръце към него Идън.

— Не! Не искам да страдаш, но съм безсилен, ако ти продължаваш да ме молиш за целувка, всеки път щом видиш устните ми, ако не престанеш да искаш да те галя щом видиш ръцете ми, ако не престанеш... — Невада притвори очи, а когато ги отвори погледът му бе ясен и студен. — Бих продал душата си, Идън, само и само да не те желая, но дяволът ми я взе отдавна и сега изгарям от страст.

Идън вдигна очи. Срещу нея блестяха сребристокзелените очи. В тях се таеше ужаса на животно, попаднало в капан. Съзнаваше какво му предстои, пресмяташе шансовете си и се боеше, бе в агония.

Устните на Невада бяха свити в права линия. Болката му бе истинска.

Идън пое дъх и призна истината.

— Разбирам. Ти не ме обичаш. А аз не мога да спра сърцето си. Лошо, тъжно... А земята продължава да се върти, сезоните се сменят, бебета се раждат, някои умират и ние нищо не можем да променим.

— Идън...

Тя го изгледа с надежда.

— Идън, аз... — Невада безпомощно жестикулираше.

След няколко минути Идън горчиво се усмихна. След смъртта на Аврора се бе научила да приема тъжните факти от живота.

— Всичко е наред, Невада. Бях предупредена какво ме очаква. Сама избрах пътя си. Ти не си длъжен да ме обичаш. Ако ме искаш, аз съм твоя. Дори и ако не...

Невада прехапа устни. Опитваше се да се противопостави на болката, която облада тялото му като видя как Идън приема нещата такива, каквито са или не са...

— Това не е... — Той се задъха и замълча.

— Приказка? — Идън загадъчно се усмихна. Лешниковите ѝ очи променяха цвета си.

Невада отклони поглед.

— Мислех, че не вярваш в приказки, боецо.

— Не вярвам.

— Тогава и ти не ми говори за приказки. Ако бях Приказно момиче, днес сестра ми щеше да чества шестия си рожден ден. Но животът е нещо различно, той следва своя ход и ние не можем нищо да променим.

— Ти наистина си убедена в думите си — бавно изрече той.

— Винаги вярвам в онова, което изричам. Грешка от моя страна.

— Ти не вярваш на приказките, но вярваш в любовта — недоумяваше той. — Знаеш какво представлява животът, но си позволяваш да се влюбиш. Как успяваш?

Идън прочете в погледа му любопитство, равно по сила страстта му. Заприлича ѝ на вълк, който все повече приближава огъня, противопоставя се на инстинкта си за самосъхранение, зашеметен от излъчването му.

— Какво друго мога да направя? — простишко изрече тя. — Както е казал Еклесиаст, човекът е животно, но все пак се смее, обича, живее. Не само оцелява. Живее!

Мълчание надвисна и над двамата им. Невада посочи вдясно следа, оставена от сърна.

— Тръгни по следите, Идън. Ще разбереш всичко необходимо за същността на живота.

Идън не му отговори, свирна с уста да повика Бейби и проследи дирята на сърната, като добре знаеше какво ще открие. Майката кугуар бе още жива, а това означаваше, че други същества трябва да умрат, за

да поддържат живота ѝ. Така си върви животът. Така и ще върви. Живите имат нужда от храна.

Следите на сърната изчезваха в снежна преспа, тези на кугуара продължаваха. Котката бе прескачала с лекота със сърната в устата си.

— Бързо убийство. Нищо чудно. Кугуарите са сред най-добрите преследвачи в света. Само погледни как се движат и ще разбереш, че сякаш са създадени да преследват и да убиват.

Замълча, но Невада не каза нищо. С въздишка тя се нахвърли върху боеца, когото обичаше.

— В страната на лосовете един кугуар би убил животно, което надвишава пет пъти собственото му тегло. Понякога надделява лосът и кугуарът бива наранен. Котките умират трудно. В болка. Природата е много по-жестока към преследвачите, отколкото към жертвите, дойде ли часът на смъртта.

Невада се бе втренчил в очите ѝ и не продумваше.

— Човекът е единственият преследвач, който може да види проекцията на действията си в бъдещето. Той съзнава, че ще умре. В това се различава от кугуарите. И макар да съзнава, че е смъртен, човешкият разум е способен да твори, да обича или да мрази. Насилствената смърт е само част от човешката действителност, но не е най-важната част.

— Предполагам, че любовта е — с горчива ирония изви устни Невада.

— Да. — Без да съзнава, Идън постави ръка върху халката на Аврора, която се полюляваше на златната верижка около врата ѝ. — Любовта не е безсмислена. Никога. Но може да наранява по-жестоко от всяко друго оръжие в света. — Гласът ѝ бе преминал в шепот.

Невада я гледаше. Искаше му се да я разтърси, да я накара да прозре глупостта си. Думите останаха неизказани. Болката на Идън бе прекалено истинска и съвсем не глупава.

Без да каже и дума, Идън обърна гръб на Невада, вдигна бинокъла и огледа наоколо. Откри мястото, до което кугуарът бе влачил жертвата си. Видя останките от храната. Преценяваше ситуацията с очите на биолог, а не на жена, която еднакво обича и сърните, и котките. След като се нахранеха, кугуарите заравяха останките от плячката и отиваха да накърмят малките, след това се

върщаха и си дояждаха, ако междуременно не се намесеше някой друг хищник.

— Бейби! До мен!

Големият вълк моментално застана до нея. Бе предан на жената, която бе спасила живота му. Тя обви с длан муцуната му, за да му покаже, че трябва да мълчи.

Промяната в Бейби бе неопишуема. Сякаш в тъмна сянка слънчев лъч бе осветил изведнъж тялото му. Опитът му подсказваше, че командата за тишина означава, че преследваното животно е наблизно. С подскоци той последва Идън и приближиха останките на сърната. Щом надуши пресните следи на кугуара, вълкът потрепери, но не издаде нито звук.

Километър и половина вървяха по следите на котката. Невада ги следваше мълчаливо. Стигнаха невисок склон, където дърветата предлагаха единственото възможно прикритие. На места снегът се бе разтопил и се показваха зелените храсталаци. Пролетта бе на път.

Докато изкачваха склона, стана ясно, че ако леговището на кугуара бе в отвъдния край, ще бъдат открити, още щом стигнат билото. Идън не искаше да обезпокои животно и да го принуди да си търси ново леговище.

С палец Идън определи посоката на вятъра. Бе слаб, но непредсказуем. Опитва отново. Вдигна рамене и въздъхна. Кугуарите разчитаха повече на ушите и очите си, отколкото на обонянието си, за разлика от вълците. Така или иначе, не можеше да наближи леговището, без да я усетят. Тя свали раницата от гърба си. В това време покрай нея безшумно се втурна Невада, свалил шапка, с пушка в ръка. Тя тръгна след него и като използваше гърба му за прикритие, пълзеше нагоре. Невада превзе хълма със скоростта на светкавица. Движеше се като кугуар, безшумно, грациозно и с потенциална заплаха.

Нека да ти кажа какъв е реалният свят, Приказно момиче... вървиш из планините с петима мъже зад себе си, пристигаш на местоназначението, оглеждаш се и виждаш, че си сам. Потънал си в кръв и тишина...

Невада се прикри зад един храст, бавно извади бинокъла от джоба на якето си и се зае да оглежда склона под себе си. Следите на

кугуара продължаваха в зигзаг около паднало старо дърво в края на полянката.

Невада търпеливо преравяше с поглед камъните. Накрая забеляза купчина камъни с очертано пространство за вход, където едно паднало дърво оформяше леговището. Невада фокусира бинокъла и пред очите му застана бялата муцуна на женския кугуар. Бе полегнал на страни и кърмеше три малки.

Невада отново огледа леговището. Опитваше се да запамети характерните белези на подстъпа към него с вниманието на човек, чийто живот зависи от способността му да отчита и помни бележите на дадена местност. Когато се убеди, че може отново да открие къде са малките, слезе със същата бързина, с която се бе качил.

Идън го чакаше. Изгледа го въпросително. Той кимна, вдигна с пръсти брадичката ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Леговището е на двеста метра оттук. Има три малки.

Тръпки полазиха Идън, но тя определи, че се дължат повече на докосването на Невада.

— Усети ли те? — меко го попита тя.

— Не. Още спи. Не вярвам да се пробуди преди залез. Може би и след това.

— Вижда ли се добре от билото?

— Да. Но оттам влиза и майката. Не мисля, че би искала да оставиш следи.

— Не и преди да е довършила сърната.

Идън се замисли къде ще е най-подходящото място да си направи наблюдателница, където да не бъде открита, но ѝ бе трудно. Образът на Невада я бе завладял напълно. Отново и отново преживяваше мига на близост.

Невада безмълвно я наблюдаваше. Очите ѝ променяха цвета си. Тя бе прехапала устни. Без да осъзнава движенията си, тя плъзна ръка по джинсите му.

— Ако искаш да галиш, нека бъде над кръста.

— Не съм имала предвид...

Идън бе почервеняла като домати.

— Знам — прекъсна я Невада. — Не мислеше за движенията си. Но аз мислех. Харесва ми да ме галиш. И теб те харесвам. Земята е

влажна и студена, но не ме интересува. И майката кугуар ще полюбопитства. Когато прониквам в теб, издаваш диви звуци.

Идън се изчерви още повече.

— Недей! — дрезгаво каза той. — Харесва ми да те докосвам, да усещам дъха ти... По дяволите! Ужасно те харесвам. Беше девствена, но ми дари такава наслада... — От гърдите му се откъсна въздишка. — Дойдох заради кугуарите, не за секс. Така че върви горе и гледай майката, Приказно момиче. А аз ще пообиколя наоколо.

Той се отдалечи с бавни крачки. Идън тръгна нагоре по склона като следваше дирята, оставена от Невада.

Дойдох заради кугуарите, не за секс.

Думите му я жегнаха.

— Не си получил само секс от мен, Невада Блекторн. А аз ти дадох любов, не секс, и ти, боецо, добре го съзнаваш, но не искаш да си признаеш. Нали?

Отговор не последва.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Невада лежеше под черното небе, заслушан в гръмотевиците, които цепеха небесата и тихо ругаеше. Бе споделил вечерята си с Идън, но за радост на Бейби, бе легнал отвън. След това започна бурята и вълкът побърза да подраска с лапа вратата на хижата. Да спиш свит на кравай в снега бе едно, но да си под огнения ад на небето — съвсем друго. Животното нямаше комплекси и използваше всяка възможност, за да се подслони.

Невада би желал пролетта най-сетне да започне. Бе му омръзнало да се бори с повеите на южняка, сменяни с тласъците на северния вятър, който превръщаше небето в бойно поле, атрактивна картина, когато я гледаш от прозореца на затоплена стая и жестока болка, когато си отвън.

Престани да се оплакваш, каза си той.

Потърси закрилата на близкия бор и издърпа натам спалния си чувал.

Попадал си и в по-ужасни обстоятелства и си оцелявал.

Да, но тогава не бях на десет метра от Идън. Не виждах силуета ѝ в светлината на прозореца, не нейният образ властваше в съзнанието ми.

Това бе преди часове. Тя спи. И ти трябва да заспиш.

Невада се завъртя и си сложи качулката. Снегът проникваше отвсякъде. Опитваше се да не му обръща внимание, но напразно! Когато решише, че се е загърнал отвсякъде, бурята си правеше нов проход през завивките. Да се спи беше невъзможно.

Не бе възможно и да контролира мислите си. Питаше се дали Идън не бе стояла пред прозореца, загледана в сянката му, докато се миеше. Чудеше се дали не е изнервена от бурята. А може би се нуждаеше от нещо по-различно от вълчата козина, което да докосва с ръцете си?

Светкавица проряза небето. Последва страхотен гръм. Завит през глава, Невада кашляше и стенеше, а дървото над него виеше клони.

Кишата се спускаше на ледени потоци.

Как би нарекъл командос, който спи на студа, когато наблизко има подслон?

Глупак. Невероятен глупак.

Или си мислиш, че Идън ще те нападне и ще те похити, докато спиш?

Най-вероятно е да ми пререже гърлото. Откакто й казах, че не съм дошъл за секс, би се качила и на върха на дървото, за да избегне допира до тялото ми.

И ти си доволен, така ли?

Да. Точно така.

Невада би желал да успее да заблуди себе си, но този вид лъжа не бе животоспасяваща, а той бе добър единствено в оцеляването.

Прав си, подиграваше се сам на себе си. За нищо друго не те бива. Липсва ти здрав разум, иначе защо ще стоиш навън в бурята?

Клоните се свеждаха под напора на вятъра и във врата на Невада се изсипаха ледени струи. С ругатня той се изправи, грабна спалния си чувал и побягна към хижата. Още не бе почукал и вратата се отвори.

— До огъня има кърпа. — Идън веднага му обърна гръб.

Той безпомощно гледаше как тя се отдалечава. Знаеше, че не мисли за сексапилността си, но я издаваше с всяко от движенията си. Коленете му омекнаха.

Светлина изпълни ъглите на помещението, щом Невада затвори вратата. Бейби спеше в най-студения край на помещението. Дори не вдигна глава.

— Върни се в леглото! — процеди Невада.

Дори и Идън да бе казала нещо, то бе заглушено от поредния гръм. Тя грациозно се плъзна под завивките си. Невада свали фланелката си и взе хавлиената кърпа. Грубата тъкан затопли кожата му.

Заради него Идън бе държала кърпата до огъня! От тази мисъл кръвта му кипна. Мечтаеше да усети отново допира на ръката й до тялото си. Изви кърпата с всичка сила. Отново бе повел борба със себе си.

Престани да мислиш за нея!

Чудесно. Най-добре да спра и да дишам.

Невада понечи да свали влажните си джинси, но се поколеба. Не носеше бельо, но не смяташе, че Идън го гледа. Пък и нали вече го бе виждала гол?

И отново го завладя споменът. Идън лежи в прегръдките му, докосва бедрата му...

Коленете му омекнаха.

С бързи движения той се съблече и просна панталоните си пред огъня. Идън шумно си пое дъх при вида на тялото му.

— Невада... — Гласът ѝ трепереше.

Той бавно се извърна към нея. Всяка секунда губеше битката срещу себе си и се приближаваше крачка по крачка. Застана в края на постелята ѝ и се опита да се успокои. Не успя. Затвори очи и коленичи, стиснал юмруци.

Малко по-късно Идън нежно го целуваше. Завладян от болка и удоволствие, той протегна ръце към нея. Зарови ръце в копринените ѝ коси, вдигна лицето ѝ към жадните си устни. Не му бе достатъчно. Целувките не го задоволяваха. Искаше да проникне в тялото ѝ.

— Идън — прошепна той, — ще ми разрешиш ли...

— Да. — Тя дори не пожела да разбере за какво я моли.

Невада трепна и отвори очи, забулени в сенките на пламъка. Тя го желаше. Желаше го.

— Вдигни ръце, Приказно момиче.

Той плъзна ръце под пуловера ѝ. Не отделяше от нея взора си. Бавно вдигна нагоре дрехата и разголи гърдите ѝ. Погали раменете ѝ.

— Видях как сянката ти се движи, докато се къпеше. — Той бе заровил глава в гърдите ѝ. — Повярвай ми! Изпитах ревност дори към хавлиената кърпа. Затова, че докосва кожата ти и ти пламваш.

С нежни устни Невада докосваше гърдите ѝ. Идън напълно съблече пуловера като трепереше. Докато бе извила назад тялото си Невада се надвеси над нея и пое едно от зърната на гърдите ѝ в устните си. Преди да успее да си поеме дъх, бе вече покорена от страстта му.

Тялото ѝ се виеше, обливано от горещи вълни. Тя шептеше името му. В отговор Невада проникна с език в устата ѝ и докосна езика ѝ. Тя изкрещя, а той продължи с ласките. Когато вдигна глава, гърдите ѝ блестяха на светлината на огъня.

Невада я съзерцава известно време. Тялото му гореше от страст, която не бе изпитвал и която едва ли би могъл да контролира.

— Стани, Приказно момиче! — Гласът му бе плътен и галеше слуха ѝ така, както устните му бяха ласкали гърдите ѝ.

— Не мога — през смях възрази Идън.

Невада повдигна тялото ѝ и я притисна до себе си.

— Сложи ръцете си върху раменете ми — каза ѝ.

След миг той сваляше топлото зимно бельо от тялото ѝ. Тя остана гола, а огненочервената дреха бе захвърлена в страни. Косата на Невада блестеше. Той целуна от вътрешната страна бедрата ѝ. Брадата му се търкаше в кожата ѝ.

— Харесвам брадата ти — през въздишка от удоволствие произнесе Идън.

— Радвам се.

Гласът му бе топъл, кадифен като допира на брадата му. Идън имаше чувството, че се разтапя. С нежна ласка Невада плъзна ръка по дължината на другия ѝ крак, а след това го пусна.

— И това ли ти харесва?

Този път той търкаше брада между бедрата ѝ. Целуваше я и с всяка целувка краката ѝ се раздалечаваха. Идън изпита дива радост от допира на езика му. Тялото ѝ се бе понесло по пламъците.

— Невада?

Дрезгавият ѝ глас зашемети младия мъж. Той простена. В тялото му отново се бореха болката и удоволствието. Идън извика. Той замръзна, ужасен, че я е наранил, но скоро усети влажната горещина на отговора ѝ. С треперещи пръсти той потърси тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

Идън бе смутена и щастлива. Привдигна рамене с няма молба да я пусне. Той я притисна до себе си. Тялото му бе топло като камък, стоял под лъчите на слънцето в зноен ден. Пръстите му се движеха в кръг и с всяко движение изтръгваха вопли на радост и протест. Той я погледна и Идън сякаш се загуби в сребристорозеления му поглед.

— Нараних ли те?

Идън поклати глава и понечи да отговори.

— Видях те... как ме гледаше, гледаше ме, докато ти...

Гласът ѝ замря.

— Притесних ли те?

— Малко — прошепна тя.

— Други възражения?

Тя прехапа устни и кимна.

— Приятно ли ти е?

— Да — отвърна Идън. — Толкова много ми харесва, че...

Тя простена.

— Тогава затвори очи, Приказно момиче. — Той отново бе потънал в топлината на бедрата ѝ. — Това, което ще видиш, ще те накара да почервенееш от срам.

— Не разбирам.

— И аз. Не съм желал друга жена с такава страст.

Ръката му нежно си проправяше път. Идън мълчаливо молеше за ласки. Сърцето ѝ лудо биеше. Едва си поемаше дъх, очите ѝ горяха, а тялото ѝ бе готово да приеме неговото.

Докосването на езика му я зашемети. Тя заби нокти в раменете му, повтаряйки безброй пъти името му. Тръпнеше в очакване. С големите си ръце той раздалечи бедрата ѝ. Устните му я изгаряха и изпепеляваха всяко смущение.

Идън трепереше. Чувстваше се беззащитна пред жаждата му да я притежава. Тя се понесе по спиралата на страстта, все по-нагоре и по-нагоре, до върха, където се взриви в прегръдките му.

И Невада се носеше по вълните на чувствата. Продължаваше милувките до безкрайност, не можеше да се откаже от нежността и женствеността на Идън. Остави я да легне по гръб.

Идън се опита да проговори, но не можа. Дланта на Невада леко притискаше плътта под тъмния триъгълник. Чувстваше се разголена, но не желаше да се крие от него. Между тях не съществуваха тайни. Той се увеличаваше все повече.

— Невада?

Идън недоумяваше защо се въздържа и не прониква в тялото ѝ.

— Човек може да се люби по различни начини, Приказно момиче — поясни Невада, разбрал смущението ѝ. Гласът му бе тих. — Искам да опитаме всичките. Времето не съществува. Истинска е само тази нощ, и ти, и бурята, и аз и... това.

— Погледни ме — помоли Идън.

— Гледам те. Не познавам друга толкова красива жена.

Идън потръпна. Чувстваше се желана и закриляна. Жена, попаднала между бурята и огъня в ръцете на боеца с примамливи сребристокзелени очи и нежни ръце.

— Обичам те — диво изрече тя. — Обичам те толкова много, че не мога...

— Аз не искам любов.

Гласът му бе неясен като сенките, които играеха по стените. С бързо движение той се търкулна между краката ѝ.

— Искам това, но няма да проникна в теб, защото не можеш да се предпазиш. По дяволите, Идън!

— Вземи ме! — Тя държеше в ръка горещата му плът. — Желая те, любовнико и боецо. За нищо няма да съжалявам. Това е любовта, Невада, а аз ще те обичам винаги.

Болезнен и страстен стон се откъсна от устните му. Невада потъна в тялото на Идън.

Двамата се сляха в едно. Щом Невада усети, че не може да продължи, се изви в напразен опит да се отдръпне. Идън бе обвила с крака тялото му и тръпнеше в очакване любимият ѝ да загуби контрола над тялото си. С пръсти тя галеше нежната плът между бедрата му. Бе открила как да му достави удоволствие. С внимателен тласък Невада отстрани защитата на Идън.

Ако можеше да разсъждава в този миг, Идън би определила усещанията си като първични. Освобождаването на Невада я бе изпълнило с радост. Обезпокоена от спомена за предния път, когато, след като се бяха любили, той си бе тръгнал, без да ѝ каже и дума, тя обви с ръце врата му.

— Не ме оставяй! — помоли го тя.

— Няма! — бе отговорът. — Не мога.

Тя потърси погледа му, но той я изпревари и каза:

— Ти искаш да получиш всичко, Приказно момиче. Надявам се, че го съзнаваш, защото ще ти го дам. До последната троха.

Невада стегна бедрата си и Идън трепна.

— Току-що ти бе моя. — Той говореше със затворено очи. — И аз отново те желая. Затова си тръгнах преди, знаех, че ще те взимам отново и отново, докато загубя сетния си дъх. Никоя жена не ме е карала да се чувствам така, сякаш тялото ми гори в огън. Ще те изгоря живо, Приказно момиче!

Невада се наведе над устните ѝ и я притисна така, че тя усещаше костите си, опрени в неговото стегнато и мускулесто тяло. Той отново проникна в нея, понасяйки я на вълните на екстаза.

Тя диво го зовеше в унеса си, а той се движеше все по-навътре в тялото ѝ. Потънаха в пот, но не можеха да спрат, изкачваха се нагоре и нагоре по спиралата на страстта. Внезапно Идън изви тялото си в дъга. Сякаш се бе възпламенила бомба.

— Сега го почувства, нали? — попита я той. — Така се чувствах и аз първия път, когато докоснах тялото ти. Не ми е достатъчно да те любя веднъж, винаги копнея за повече. За мен ти си като слънчева дъга в нощното небе, недостижима и така прекрасна, че душата ми плаче за теб.

Идън се мъчеше да преодолее смущението си. Невада я държеше в ръцете си и тя не помръдваше. После бавно я целуна. Тя му отвърна с жаждата на пустинник.

Нямаше сили да го назове, дори дъх не можеше да си поеме. Бе се отпуснала до него изтощена.

Невада наблюдаваше как се променят очите ѝ.

— Цветовете на живота — отбеляза той и леко докосна устните ѝ със своите.

— Невада? — прошепна тя.

— Не мога да спра. Дори не се и опитвам. Всичко е ново за мен, както и за теб, Приказно момиче. Да изгорим заедно!

Двамата отново преплетоха тела. Невада нежно плъзна ръце под бедрата ѝ и вдигна краката ѝ. Идън трепереше. Той я погледна в очакване, а тя бе поразена от контраста между мекотата на движенията му и дивата страст, засенчила очите му.

Този път Идън не се смущаваше. Той я облада с мощта на зората, която побеждава мрака на нощта, осветява света и не остава нищо скрито. Невада изпълваше тялото ѝ, разтърсвано от непознати страстни тръпки. И отново пламна огънят.

Нищо друго не съществуваше, освен екстаза на страстта.

След време и двамата заспаха.

Идън плачеше насън, защото бе видяла сенките в очите на Невада и знаеше, че ще се събуди сама.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бейби откри следите на Невада на билото, което бе разположено точно над леговището на кугуара. Болка прониза сърцето на Идън, като разбра, че Невада е бил така близо, а не се бе отбил поне да я поздрави. Оглеждаше се с надеждата да го види. Напразно! Ако той искаше да говори с нея, щеше да го направи. Бил е извънредно предпазлив, щом дори и вълкът не бе усетил присъствието му.

Идън се взираше в стъпките му и се опитваше да не заплаче. Бяха изминали вече две седмици от нощта, когато Невада влезе в хижата, за да се спаси от бурята. Споменът за тялото му я накара да потрепери. Сълзи закапаха от очите ѝ. Тя вдигна глава и извика.

— Невада! Невада! Не ме ли чуваш? Обичам те!

Никой не ѝ отговори.

Невада си бе отишъл.

За пръв път Идън си даде сметка, че боецът няма да се върне. Любовта ѝ не бе в състояние да го промени. Още по-лошо, нейното вричане в чувствата бе заплашило трудно изграденото му самообладание, придобито срещу цената на изгорените села в Афганистан.

Истинският свят е мястото, където можеш да се молиш или да даваш лекарства, да държиш бебетата, докато умрат, след това да ги погребеш и да си тръгнеш. Просто да си тръгнеш, защото всеки, чиято душа е ранима заради загуба, е глупак.

Невада бе заключил сърцето си завинаги. Дори бе забравил къде е оставил ключа.

Стратегията му вършеше работа. Оцеляваше там, където други намираха смъртта. Оставаше здрав, а други полудяваха. Запазваше самообладание, а другите се отдаваха на жестокост.

И тогава се бе появила Идън. Бе му предложила любовта си с надеждата, че ще изцери душата му. Направи го така, че той не можа да откаже.

Бих дал душата си, за да не те желая, Идън.

Макар и полудял от болка, той не си бе тръгнал. Бе я дарил с най-невероятното преживяване в живота ѝ.

А тя го бе дарила с нова агония. Щом си спомнеше за очите му, в които играеха сенки, за изключителната нежност на ръцете му, пожелаваше да умре.

— Боецо — трескаво прошепна тя, — съжалявам. Не знаех какво ти причинявам. Не помислих какво ще стане, ако не успея да те излекувам.

Щом произнесе думите, се сепна, за пръв път осъзнала собствената си арогантност. Бе повярвала, че е в състояние да излекува човек, когото дори не можеше да накара да се усмихне. От прозрението я заболя така, сякаш някой удряше с чук главата и тялото ѝ.

Коленичи и сведе глава.

Каква болка, Невада! Каква болка.

Бих дал душата си...

След време Идън бавно се изправи. Тръгна към хижата, а сълзите се стичаха по бузите ѝ и замъгляваха очите ѝ. Нямаше повече извинения. Бе привършила проучването си, записките ѝ бяха подредени и готови да бъдат предадени на учените, които щяха да решат дали изследването ще продължи.

Би трябвало да е тръгнала още преди седмица, но твърдеше, че има недовършена работа и прекарваше цели дни с поглед в хоризонта, с надежда и няма молитва за връщането на човека, когото обичаше. Вече нямаше друг избор. Щеше да последва съвета му.

Тръгни си. Просто си тръгни.

Идън се зае да опакова вещите си и да ги товари в камиона. Бейби я следеше с поглед. Усещаше, че нещо не е наред. Идън от време на време му казваше по някоя дума, но не забавяше крачка. Сновеше напред-назад из бараката и извън нея, докато не я изпразни. Дори огнището бе пометено и изчистено.

Без да поглежда назад, тя подкара пикапа. Не се поколеба нито за миг, докато не стигна едно разклонение на стария път. Наляво се отиваше в Уест Форк. Дясното разклонение водеше към „Рокинг Ем“.

Пожела да завие наляво, но ръцете ѝ не я послушаха. Колата отби в дясно.

Пред къщата в ранчото бе паркирана само една кола. Идън слезе от камиона. До краката ѝ застана Бейби. Не помръдваше.

— На място! — нареди му тя.

Слънцето бе осветило двора на ранчото. Цветята ухаеха омайно и напомняха, че зимата си е отишла.

Идън почука на вратата. От втория етаж се дочу женски глас.

— Вратата е отворена, в кухнята има кафе. Щом вдигна Лоугън, ще слеза.

Идън се поколеба, след това отвори и влезе в дневната. Две детски кошарки стояха до стената, едната беше празна. В другата стоеше момиченце, облечено в розово. Нямахше повече от година. Цупеше се и проплакваше като дете, пробудено прекалено рано.

— Седни — каза Идън на вълка. — Остани тук!

Вълкът остана навън.

— Здравей, ангелче — обърна се Идън към детето. — Съжалявам, че те събудих.

Каролайн изгледа непознатата и протегна към нея ръчичка с характерната доверчивост на обичано дете. Идън я гушна, унесена в спомена за друго детско тяло и смях, който я караше да си мисли за слънчева поляна, отрупана с разцъфнали макове.

Тя затвори очи като се молеше Невада да я е дарил с дете, което да обича.

— Аз съм Даяна Блекторн — дочу глас зад себе си. — Съдейки по огромния вълк, който ви пази, предполагам, че сте Идън Самърс.

— Името му е Бейби. — Идън пресрещна сините очи на дребната жена. — Няма да ви ухапе, но ако ви притеснява, аз...

— Няма проблеми — прекъсна я Даяна, загледана в неподвижното животно. — Мечтаех да видя Бейби. Невада ни разказа за него.

Идън местеше очи от жената към детето.

— Момиченцето е ваше, нали? И на двете ви очите са сини като сапфири.

— Да, Каролайн е моя дъщеря. Благодаря ви, че сте я взела на ръце. Почне ли да се сърди веднъж, край няма. Наследила е типичната страст на семейство Блекторн.

Идън се почувства наскърбена от думите на Даяна, но не показа чувствата си.

— Люк Макензи тук ли е? — попита.

— Не. Двамата с Карла няма да се върнат до довечера. Марая и Кери се местят в Кортес, докато се родят близнаците.

— Вашият съпруг е Тенеси Блекторн, нали?

— Да, но и той не е тук. Ще работи поне до залез-слънце, но Невада ще се прибере след час. Дано да може да ви помогне.

За миг Идън затвори очи и поклати глава. Даяна протегна ръце към детето.

— Нека да я взема. С всеки ден става все по-тежка. Скоро ще ни трябва кран, за да я вдигаме. — Тя внимателно изучаваше преbledнялото лице на Идън.

Пред очите на Идън като жив бе образът на сестра й.

— Знаете как да държите бебе — отбеляза Даяна. — Имате ли свои деца?

— Не, но преди години имах сестричка, голяма точно колкото Каролайн...

Тъгата на Идън се предаде на Даяна и тя се извърна към нея.

— Ще предадете ли едно съобщение на Люк Макензи?

— Разбира се.

— Завърших предварителното изследване на кугуарите. В каньона постоянно живеят два-три. Единият е женски и има малки. Три на брой. Другият е млад мъжки екземпляр. Не открих следи да се хранят с друго, освен с плячката, която сами залавят.

— Добра новина — усмихна се Даяна. — На мъжете не им харесваше идеята да ги подгонят, но щяха да го направят заради добитъка.

Идън потръпна при мисълта, че Невада би могъл да убие майката кугуар. Той знаеше прекалено много за насилието и смъртта и почти нищо за любовта и живота.

— Радвам се, че майката е на територията на „Рокинг Ем“ — каза Идън. — Тук нищо не я заплашва.

— Да. Господи! Невада се грижи за нея като квачка. Карах го да ме заведе да видя малките, но той се притесняваше, че са малки. Смята, че не бива да се показваме, преди да станат достатъчно големи, за да напуснат леговището.

— Тя е добра майка. И трите бебета са здрави и силни. Когато им говори, се чуват прекрасни звуци...

В унес Идън докосна златната верижка на врата си.

— Изглеждате уморена, а пътят отгук докъдето и да е, е дълъг. Защо не останете за вечеря? Ще пренощувате тук. Люк и Тен с удоволствие ще си побъбрят с вас за котките.

— Невада знае всичко за тях.

— Благодаря, но точно сега брат му не иска да го закача. Никога не е бил приказлив, но през последните седмици постави нов рекорд. Мълчи непрестанно, а очите му конкурират достойно очите на вълка. С Тен тайно се надявахме да дойдете. Всеки, който се опитва да настигне Невада, загубва главата си.

Идън я гледаше неразбиращо.

— Не ме разбирайте погрешно — продължи Даяна. — Невада е добър човек. Не би причинил болка някому. С него сте в безопасност. Само да видите как държи новото бебе на Карла. Доплаква ми се от умиление.

— Знам — прошепна Идън.

— Тогава защо не останете?

— Защото той няма да говори с мен.

Тя замълча и отклони поглед. Свали златната верижка от шията си и я закачи точно над кошарката на наследницата на „Рокинг Ем“.

— Идън?

— Кажу ми на Люк, че от университета ще му изпратят копие от доклада ми, заедно със снимките на следите и карта на територията — каза Идън. — Предай му моята благодарност. Много хора на негово място проста щяха да унищожат животните.

Тя бързо приближи вратата. Бейби се надигна и двамата се качиха на пикапа.

Когато се прибираще у дома, Невада най-напред спираше при детските кошарки. Този път бяха празни, което означаваше, че къпеха „чудовищата“ на „Рокинг Ем“. Разочарован, че е пропуснал времето за игра с децата, той свали шапката си.

— Има ли нужда от помощ? — провикна се нагоре.

— Не — отвърна му Карла. — В кухнята има готово кафе.

Невада си сипа пълна чаша и отиде в дневната. Бе загрижен, но не би могъл да назове причината. С присвити очи оглеждаше стаята,

заслушан във веселите крясъци на децата, идващи от банята, наред с пликането на водата, в която ги къпеха. Всичко си бе на мястото, и все пак... Той закрачи напред-назад. Нещо проблесна в очите му. Приблужи една от кошарките. Златна халкичка, окачена на златна верижка, се полюляваше. В миг той разпозна украшението на Идън. Дъхът му спря.

Нося пръстена на Аврора, за да ми напомня, че любовта никога не е пропиляна напразно...

Врълетяха го откъслеци от изречени помежду им думи. Прониза го болка.

Обичам те, Невада.

Боях се, че точно това ще се случи. Ще повярваш в приказки. Не можеш да приемеш, че всичко между нас е само секс. Горещ като огъня в ада.

Невада нежно пое верижката с пръстите си.

Не съм подходящ за теб, но ще те желая до последния си дъх.

Сякаш и в този миг усещаше пръстите на Идън да рошат косата му. Дланта му пламтеше така, сякаш златната верижка бе нажежена.

Аз не ти предлагам любов, нито щастие след това. Не мога да бъда такъв, какъвто ти искаш да бъда.

Лешниковите очи, изпълнени с обич, блестяха пред погледа му.

Любовта не е пропиляна напразно. Никога. Но може да наранява жестоко.

Раят и адът. А слънчевата дъга сияе помежду им.

Бих дал душата си, за да не те желая. Приказно момиче, изтъкано от смях и слънчеви лъчи.

Нищо повече.

Бе й отнел смеха й, както бе изтръгнал невинността й. Тя го обичаше, а той отричаше съществуването на чувството. Бе я оставил, без да й каже и дума. И ето, тя вече не носеше златната халка.

Не бе успяла да го научи да обича, но и той бе претърпял крах в опита си да я накара да повярва в отчаянието.

Невада простена от болка. Не бе желал да съсипва нещо така прекрасно като Идън. Уви! Доказателството бе в ръката му — пръстен на мъртвото дете и верижката на млада жена.

Невада се взираше, но нищо не виждаше. Сълзи забулваха очите му.

Вятърът вееше с всички сила и огъваше клоните на дърветата. Разтопилите се води на реката меко проблясваха и следваха своя път към равнината и морето. Пролетта настъпваше.

Идън бе в своята хижа в Аляска, която по-рано принадлежеше на родителите ѝ, а сега бе нейна. Ранният юнски ден изпълваше с трепет въздуха, но тя не помръдваше. Промените в тялото ѝ я правеха сънлива, често ѝ прилошаваше и тя с часове оставаше неподвижна, загубила сила и да плаче дори. Дори и да можеше да се върне назад във времето, не би променила дните, прекарани в Колорадо.

Бе се предала на спомените за любимия боец. Невада ѝ бе дал красота и екстаз. Загубата му я бе наранила, но тя съзнаваше, че е длъжна да преодолее болката, да я съчетае със сладостта на чувствата си.

Бейби стоеше изправен до коляното ѝ, загледан навън. Нервно тупаше с опашка и се опитваше да привлече вниманието на господарката си, но тя бе при него телом. Духът ѝ се рееше някъде...

Поне Марк се бе върнал по-рано. Идън дочу шум от стъпки и с въздишка отвори вратата. Мъжът с котешка походка пристъпи навътре.

Невада!

Бейби се спусна към отворената врата, подскачайки възторжено. Невада пресрещна вълка, отвърна на поздрава му и го запрати в друга посока.

Онемяла от изненада, Идън гледаше как боецът и вълкът играят и се питаше дали сънува... или бе полудяла.

Невада впери поглед в стаята. Побелялото лице на Идън му подсказа, че тя съвсем не бе щастлива от появата му.

— Здравей, Идън. Изглеждаш...

Гласът му замря. Не бе в състояние да намери думи, за да опише вида на младата жена, нито страстта си...

— Как ме намери? — попита го тя.

— Не беше лесно. Трябваше да се поскарам с хората от университета.

Светлите очи на Невада търсеха промените в израза ѝ. Забеляза, че тя се стреми да отклони от него погледа си.

— Недей! — помоли я.

— Какво?

— Не отклонявай очи!

— Аз... не те виждам.

Бих дал душата си, за да не те желая. Тя се опита да си поеме дъх, но светът се завъртя във вихрен танц. Тя загуби равновесие.

— Идън!

Той я прихвана през кръста и внимателно я положи върху леглото.

— Полегни си, Приказно момиче! — Той изпитателно оглеждаше тялото ѝ.

— Ти си бременна — отбеляза той. — Знаех си. Да вървят по дяволите университетските бюрократи! Щях да бъда тук преди седмици! Всичко наред ли е?

— Да.

— Глупости. Ти страдаш.

— Не съм бременна. Прилоша ми от изненада. Не съм очаквала да те видя отново. Сякаш се връщаш от отвъдния свят.

— Защо не ми каза?

— Че съм бременна?

Невада кимна.

— И да те накарам да се чувстваш като в капан? — Идън поклати глава. — Не бих понесла болката ти. Но не се притеснявай, боецо, ще бъда добра майка на детето ни.

— Но не мислиш, че аз ще бъда добър баща.

— С повечето би се справил, освен с едно.

Невада мълчеше.

— Децата се нуждаят от любов — прошепна тя. — А ти не вярваш в нея.

— Нито пък ти. Отнех ти вярата така, както отнех и невинността ти.

— Какво искаш да кажеш?

Той бръкна в джоба си и измъкна златната верижка.

— Каза ми, че я носиш, за да ти напомня, че любовта никога не е пропиляна напразно.

— Нямам нужда от пръстена на Аврора. Спомените са живи в мен. Твоето бебе, нашето бебе, Невада. Детето, родено от любовта, в

която ти не вярваш. Сега разбирам защо. Чувствата ще те съсипят и ти бягаш от тях, от любовта.

— Идън, аз...

— Всичко е наред, боецо — тъжно се усмихна тя. — Дори и да не бях бременна, пак щях да постъпя като теб. Щях да избягам. Щях да сваля кожата си като змия и да си тръгна, просто да си тръгна. Но когато взех на ръце Каролайн, си спомних за Аврора. Помолих се. Бих желала да нося детето ти. Така и стана. Благодаря ти, Невада.

Невада бе разтърсен, той се приведе и плъзна верижката около врата ѝ. Целуна я и я притисна до себе си.

— Къде искаш да живеем, след като се оженим? — попита я той.
— Тук или в „Рокинг Ем“?

— Не.

— Тогава къде?

— Не. Просто не.

— Защо?

— Ако не бях бременна, не би говорил за женитба.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм, че не мога да понеса да виждам очите ти, изпълнени с безпокойство всеки път, когато се любим — с отчайващо спокойствие каза Идън. — Не искам да ти слагам окови. Върви си, боецо! Върви си.

Той целуна дланта ѝ.

— Отвори очи! — Той целуваше очите ѝ, от които капеха сълзи.
— Ако вярваш, че мога да те обичам, сложи си верижката — каза ѝ той.

Идън уж гледаше лицето му, но виждаше само онази нощ, когато светкавици цепеха небесата и на света нямаше друго, освен тялото на Невада. Бавно тя пое украшението и целуна ръката му.

Любовта ѝ беше като слънчев лъч.

— Невада...

Дъхът ѝ замря. Нямаше нищо по-красиво от усмивката на боеца. С треперещи пръсти тя докосна устните му. Той хвана с две ръце лицето ѝ, загледан в свободата на душата си, отразена в очите ѝ.

— Ти си моят живот, моята душа, всичко онова, от което съм се боял и което съм жадувал. — Той се надвеси над нея. — Приказно момиче, обичам те.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.